

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

28 MAART 1995

ONTWERP VAN DECREET

houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud
uitgebracht door de heren J. Van Looy en H. Brouns**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer M. Capoen.

Vaste leden : de heren H. Brouns, P. Desmet, H. Marsoul, B. Vandendriessche en J. Van Looy ;

de heren J. Peeters, G. Swennen, R. Swinnen en J. Timmermans ;

de heren J. Gabriels, F. Vergote en M. Verwilghen ;

de heer X. Buisseret ;

de heer M. Capoen ;

de heer L. Barbt.

Plaatsvervangers :

de heren F. Cauwenberghs en J. De Meyer, mevrouw T. Merckx-Van Goey, mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche en de heer E. Van Rompuy ;

de heren J. De Mol, R. Landuyt en C. Lisabeth en mevrouw L. Maximus ;

mevrouw A. De Maght-Aelbrecht, de heer A. Denys en mevrouw J. Leduc ;

de heer J. Caubergs ;

de heer J. Caudron ;

mevrouw V. Dua.

Zie:

718 (1994-1995)

— Nr. 1: Ontwerp van decreet

— Nrs. 2 en 3 : Amendementen

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud heeft op haar vergaderingen van 9 en 10 maart 1995 hogervermeld ontwerp van decreet besproken en aangenomen.

1. Inleiding van de minister

Dit ontwerpdecreet is al het vierde ontwerp van decreet dat zijn oorsprong vindt in de voorstellen van de Interuniversitaire Commissie voor de Herziening van het Milieurecht in het Vlaamse Gewest, geleid door professor Hubert **Bocken** van de Universiteit Gent. Het bedoelde decreet vormt tevens de eerste bouwsteen voor het ruimere kaderdecreet milieubeleid. Dit kaderdecreet heeft een tweevoudig doel: het moet ons in staat stellen de Vlaamse milieuwetgeving om te zetten in, enerzijds, een decreet met algemene bepalingen inzake milieubeleid, anderzijds een reeks sectorale decreten.

De commissie **Bocken** werd opgericht bij besluit van de Vlaamse regering van 5 juli 1989. Op 20 februari 1995 ontving de minister haar eindrapport. De werkzaamheden van de commissie namen zodoende meer dan vijf jaar in beslag en het verheugt de minister dat de Vlaamse Raad op zijn initiatief al drie ontwerpen van decreet heeft goedgekeurd, die aan de hand van de voorstellen van de commissie **Bocken** werden opgesteld. Twee ervan hebben betrekking op „afval” en zijn dus duidelijk sectorale decreten. Het derde handelt over de milieubeleidsovereenkomsten en kan indien de Vlaamse Raad dit zinvol acht, eventueel onder titel 2 van het decreet als een afzonderlijk hoofdstuk in dit decreet worden opgenomen.

Sommigen namen een kritische houding aan ten aanzien van de beslissing van de Vlaamse regering om, op voorstel van de minister de voorstellen van de commissie **Bocken** op gefaseerde wijze aan de Vlaamse Raad voor te leggen. Ze waren van mening dat de regering beter op het eindrapport had gewacht om dan het geheel in de vorm van één globaal ontwerp van decreet bij de Raad in te dienen. Als hieraan gevolg zou zijn gegeven, dan zou het wetgevende werk ongetwijfeld tot het einde van vorige maand zijn uitgesteld en werd het erg onwaarschijnlijk dat men nog tijdens deze legislatuur van start zou kunnen gaan. Als gevolg van dit alles zou dus van een hervorming van het Vlaamse milieurecht tijdens deze legislatuur niets zijn terechtgekomen.

De Raad van State formuleert enkele bedenkingen bij de aanbouwtechniek die wordt toegepast voor het voorliggende decreet. Deze werkwijze zal, volgens de Raad van State „leiden tot problemen bij de interpretatie en de toepassing van de geïsoleerde onderdelen, doordat de context van de desbetreffende bepalingen ontbreekt.” De Vlaamse regering meent echter dat de in dit ontwerp opgenomen onderdelen, die de grondslag vormen voor de verdere uitbouw van het decreet, op zichzelf al een voldoende samenhangend geheel vormen dat dan ook als dusdanig aan de Vlaamse Raad voor beoordeling kan worden voorgelegd. Vermits het hier gaat om bepalingen die uitsluitend aan de overheid en niet rechtstreeks aan individuele rechtsonderhorigen verplichtingen opleggen, is een inzicht in de handhavingsmechanismen, die onder titel 5 zullen ressorteren, niet noodzakelijk om de draagwijdte van het ontwerp in zijn huidige vorm te kunnen inschatten.

Wanneer de Raad van State advies zal uitbrengen over ontwerpen tot aanvulling met nieuwe titels van het decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, kan deze ook rekening houden met de basisbepalingen die in het on-

derhavige ontwerp zijn opgenomen. De reeds goedgekeurde bepalingen zullen dan de achtergrond vormen waaraan de voorgestelde nieuwe bepalingen worden getoetst.

In zijn advies over het voorontwerp van decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap heeft de Raad van State de werkwijze die hier door de Vlaamse regering werd gevolgd, ook aanbevolen. De techniek van de zogenaamde „aankouwetgeving” wordt in Nederland overigens toegepast in het kader van de wet milieubeheer, die voor de commissie **Bocken** een belangrijk referentiegegeven is gebleken. Het ontwerp vertoont dezelfde kenmerken van grote hervorming als het decreet betreffende de universiteiten of de Nederlandse wet algemeen milieubeheer.

Om het decreet later gemakkelijk met nieuwe hoofdstukken en bepalingen te kunnen uitbreiden en dus niet met een onoverzichtelijke „bis”- en „ter”-nummering te moeten werken, werd in dit ontwerp voor een bijzondere wijze van nummering van de artikelen gekozen. Die is in België weliswaar ongebruikelijk, maar wordt door de Vlaamse regering in dit geval - gezien de technische aard van de materie en de keuze voor het „aankouwmodel” - verantwoord geacht.

In zijn voorwoord bij het eindverslag van de commissie **Bocken** (Voorontwerp Decreet Milieubeleid, Brugge, Die Keure, 1995, p. XIV) schrijft professor **Bocken** het volgende :

„De commissie verheugt zich over het feit dat minstens een deel van haar voorstellen een maatschappelijke, politieke en juridische evaluatie blijken te kunnen doorstaan en een basis kunnen opleveren voor het verbeteren van het milieurecht.

De commissie waardeert het dan ook bijzonder dat minister De Batselier een aantal van haar deelontwerpen heeft voorgelegd aan de bevoegde adviesraden en, zij het in minder of meerdere mate aangepast, ook aan de Vlaamse regering. Voor de leden van de commissie is het een positief resultaat dat de Vlaamse Raad, op het ogenblik dat dit voorwoord geschreven wordt, reeds twee decreten heeft goedgekeurd die geïnspireerd zijn op de voorstellen van de commissie inzake milieubeleidsvereenkomsten en afval en dat een derde deelontwerp (...)” - het decreet Bodemsanering dat op dat ogenblik nog moest worden goedgekeurd door de Vlaamse Raad - „(...) in behandeling is in de Vlaamse Raad.

De decreten over milieubeleidsvereenkomsten en afvalstoffen evenals het ontwerp van decreet op de bodemsanering verschillen uiteraard op een aantal punten van het voorontwerp van de commissie. In deze uitgave (bedoeld wordt : het eindverslag van de commissie) wordt enkel het ontwerp van de commissie opgenomen, zij het dat in de memorie van toelichting wordt gewezen op de verschillen met de aangenomen decreten en op de redenen waarom de commissie meende de wijzigingen door de Vlaamse Raad aangebracht, niet te moeten bijtreden.

De commissievoorstellen vormen een geheel. Zo kunnen de sectorale bepalingen niet los worden gezien van de voorschriften van meer algemene aard. Hoewel zij de onderlinge samenhang van haar voorstellen beklemtoont, beseft de commissie dat het niet mogelijk was te wachten met de politieke evaluatie ervan tot bij het einde van de commissiewerkzaamheden. De omvang van de voorstellen van de commissie is overigens van die aard dat zij slechts moeilijk ineens door de regering en de Vlaamse Raad zouden kunnen worden verwerkt. Een globale behandeling zou zeer veel tijd vergen, terwijl een aantal wijzigingen in het milieurecht dringend noodzakelijk zijn. De commissie kon dan ook instemmen met het beleid van minister De Batselier, dat erin bestond deelont-

werpen afzonderlijk in behandeling te nemen. Wel beveelt de commissie aan dat, wanneer de wetgever zijn werk heeft beëindigd, in de vorm van een aantal afzonderlijke milieudecreten getracht wordt de samenhang van het geheel te herstellen. Dit is mogelijk door aan de regering een opdracht tot coördinatie van de nieuwe decreten te geven."

Het is dus ook voor onze werkzaamheden belangrijk dat er niet alleen volgens de „aanbouwtechniek” wordt gewerkt, maar tevens dat er na afronding nog een vorm van coördinerende inspanning wordt geleverd.

Vervolgens licht de minister het decreet inhoudelijk toe. De tekst bevat een titel Algemene Bepalingen en een titel Besluitvorming en Inspraak. Onder de noemer „Algemene Bepalingen” vinden we definities terug en worden doelstellingen en beginselen van het decreet vastgelegd. Deze worden uitdrukkelijk in een normatieve tekst opgenomen omdat ze het milieubeleid sturen en bijgevolg als leidraad kunnen dienen bij de interpretatie van andere bepalingen van dit ontwerp. De doelstellingen van de diverse onderdelen van het milieubeleid, met het milieubeheer, de milieuhygiëne en het natuurbehoud, worden eveneens gespecificeerd. Daarenboven legt de tekst ook onmiskenbaar de link naar artikel 130R van het EG-Verdrag, zoals gewijzigd door het Verdrag van Maastricht. Het voorzorgbeginsel, het principe van het preventief handelen, de idee dat de vervuiler moet betalen en de overtuiging dat milieuaantastingen in eerste instantie aan de bron moeten worden bestreden, kregen dan ook een uitgesproken plaats toebedeeld in het decreet.,,

Onder de titel Besluitvorming en Inspraak wordt op gewestelijk niveau in een milieurapport, een milieubeleidsplan en een milieujaarprogramma voorzien. Op provinciaal en gemeentelijk vlak zou het eveneens mogelijk worden een milieubeleidsplan en een milieujaarprogramma op te stellen. Het gewestelijk milieurapport moet de wetenschappelijke onderbouw vormen voor het milieubeleid. Het op 20 juni 1994 gepubliceerde „Milieu- en Natuurrapport Vlaanderen: Leren om te Keren” is daar een schoolvoorbeeld van. De bedoeling is via dit tweejaarlijkse rapport van de Vlaamse Milieumatschappij een heldere kijk te krijgen op de bestaande toestand van het leefmilieu, het gevoerde beleid ter zake en de vooruitzichten. De stuurgroep die de onderzoeken begeleidt bestaat uit deskundigen die niet tot het ambtenarenbestand van de VMM behoren.

De allereerste taak van de VMM is verslag uit te brengen over de staat van het leefmilieu. Op dit ogenblik bestaat de decretale opdracht van de instelling erin de immissie- en emissiewaarden van water en lucht te meten. De VMM beschikt daartoe over de nodige know-how en is bovendien beheerder van het emissiejaarverslag, conform artikelen 99 en 100 van Vlarem 11, en de milieudatabank. De VMM werd door de Vlaamse regering ook verzocht het eerste milieu- en natuurrapport samen te stellen. Dit werd dus op 20 juni 1994 gepubliceerd.

De VMM kan samenwerkingsverbanden aangaan met andere openbare instellingen en wetenschappelijke instituten die een nuttige bijdrage kunnen leveren. Ze staat dus niet alleen voor al het werk in, maar neemt wel de coördinatie en de organisatie ervan op zich. Ook de eindredactie behoort tot haar opdracht. De stuurgroep daarentegen ziet toe op de algemene gang van zaken en draagt de eindverantwoordelijkheid voor het rapport.

Het vijfjaarlijkse milieubeleidsplan dat de Vlaamse regering dient uit te stippelen, zal toonaangevend zijn voor de beslissingen die moeten worden genomen inzake leefmilieu. Het

is evenwel nog wachten op de uitvoeringsbesluiten voor dit onderdeel van het decreet.

Het milieubeleidsplan moet tot stand komen via een actieplan waarin de na te streven milieukwaliteitsdoelstellingen zijn gestipuleerd. Het zal tevens bepalingen omvatten met betrekking tot de vereiste beperking van de milieubelasting, de noodzakelijke maatregelen, middelen en termijnen en de te verwachten financiële, economische, ruimtelijke en sociale gevolgen van het vooropgestelde beleid. Men mag hierbij niet uit het oog verliezen dat sommige bepalingen van het actieplan, zodra ze vaststaan, bindend worden voor de diensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de instellingen die afhangen van het Vlaamse Gewest. Dit geldt eveneens voor de publiekrechtelijke en privaatrechtelijke rechtspersonen die belast zijn met taken van openbaar nut inzake het milieu.

Net zo belangrijk zijn in die context de bepalingen die de betrokkenheid van de diverse doelgroepen bij het opmaken van het milieubeleidsplan moeten waarborgen. Daarin wordt in een termijn van drie maanden voorzien voor inzage, informatie- en inspraakvergaderingen en adviesverstrekking ten aanzien van alle betrokkenen. Een planningsteam, aangesteld door de Vlaamse regering, buigt zich over het plan en zal het opstellen. Het team is samengesteld uit personeelsleden van de Vlaamse openbare sector en mag eventueel de hulp inroepen van externe deskundigen.

Als 'derde luik kan het gewestelijk milieujaarprogramma vermeld worden. Dit is niet louter een verdere uitwerking van het milieubeleidsplan, maar biedt tevens een periodieke evaluatie van het gevoerde beleid. Concretere acties voor het volgende jaar worden hierin opgenomen met hun respectieve begrotingsimplicaties. Vandaar ook de onmiskenbare relatie tussen het milieujaarprogramma en de begroting: het milieujaarprogramma vormt de uitvoering van het actieprogramma dat op zijn beurt deel uitmaakt van het milieuplan. Dit laatste stoelt dan weer op het milieuraapport. Er bestaat dus een duidelijk verband inzake tijd en inhoud. Nieuw is wel dat, teneinde de continuïteit van het milieubeleid in de hand te werken, het milieujaarprogramma samen met de begroting binnen de Vlaamse regering wordt besproken om dan ook samen met het ontwerp van begroting aan de Vlaamse Raad te worden bezorgd. In principe is er op praktisch vlak niets nieuw onder de zon, want wat milieu betreft, werken we al met de Beleidsnota die reeds ruim tien jaar samen met de begroting wordt ingediend.

Het ontwerpdecreet voorziet eveneens in de mogelijkheid provinciale en gemeentelijke milieubeleidsplannen en -jaarprogramma's op te stellen. Die plannen hebben een facultatief karakter, maar kunnen eventueel in de toekomst door de Vlaamse regering verplicht worden gesteld. De respectieve bepalingen mogen uiteraard niet haaks staan op wat in het gewestelijk milieubeleidsplan is vooropgesteld. De bedoeling bestaat er zodoende in het gewestelijk milieubeleidsplan verder uit te diepen, waarbij alweer van een uitvoerige informatie- en inspraakprocedure sprake is. Er werd dus een identiek scenario ontwikkeld als voor het gewestelijk niveau: een rapport, een plan, een actieprogramma, een actieplan en dat alles brengt ons ten slotte weer bij een milieujaarprogramma. Op gemeentelijk en provinciaal niveau is dit alles evenwel van facultatieve aard.

Het decreet omvat nog een laatste luik dat alvast niet over het hoofd mag worden gezien. Het betreft hier de bepalingen betreffende de milieukwaliteitsnormen, wat betekent dat de Vlaamse regering wordt opgedragen normen vast te leggen voor in de verscheidene milieu-compartimenten. Het decreet

stipuleert in dit verband de basisprincipes. De Vlaamse regering is van mening dat de verplichting om milieukwaliteitsnormen op te stellen decretaal moet worden vastgelegd teneinde een logische samenhang te bekomen tussen de normering van bepaalde pollutanten die relevant zijn voor twee of meer milieucompartimenten.

Ondanks de verschillen tussen milieu-onderdelen kunnen een aantal gemeenschappelijke juridische en beleidsmatige kenmerken worden onderscheiden. Een uniforme decretale regeling is dus zeker verantwoord. Denk daarbij aan het onderscheid tussen basiskwaliteitsnormen en bijzondere kwaliteitsnormen of aan de juridische draagwijdte waarbij we bijvoorbeeld een grenswaarde ten aanzien van een richtwaarde kunnen afwegen. Ook het belang voor het verlenen van de vergunningen, de planning, de milieu-effectenrapportering, de monitoring en de handhaving van de normen spelen een niet te onderschatten rol.

Het voorontwerp heeft het, behalve over richtwaarden en grenswaarden, ook nog over streefwaarden, die in de voorliggende tekst zijn geschrapt. Het is de bedoeling dat deze toch in de milieubeleidsplanning worden opgenomen, hoewel ze niet juridisch afdwingbaar worden gemaakt.

Het hoofdstuk ter zake omschrijft enerzijds welke algemene bepalingen ook algemeen van toepassing zijn op de verschillende milieu-onderdelen en anderzijds welke de bijzondere bepalingen zijn die de regels vastleggen voor bijzondere problemen zoals bijvoorbeeld de smogalarm-regeling. In dit hoofdstuk vindt men evenwel niets terug inzake de immissienormen die worden gehanteerd om de individuele bronnen van verontreiniging in te perken. Die regeling zal in de toekomst hoe dan ook onder een andere, nog toe te voegen - of liever uit te bouwen - titel van het decreet ressorteren.

2. Algemene bespreking

Een lid formuleert in eerste instantie een aantal bedenkingen over de procedure en de werkwijze van de regering ten aanzien van de werkzaamheden van de commissie Bocken. De commissie leverde zeer verdienstelijk en vooral omvangrijk werk, dat de leden van de commissie onder meer in staat stelt de rechtssituaties in verscheidene landen aan elkaar te toetsen. Drie decreten die hun basis vinden in het voorbereidende werk dat de commissie **Bocken** heeft geleverd, werden tot nu toe behandeld: het afvalstoffendecreet, het decreet op de milieubeleidsovereenkomsten en het bodemsaneringsdecreet.

Het afvalstoffendecreet betrof in feite een omzetting van Europese richtlijnen naar de regelgeving ter zake. Daarmee werden tevens een aantal nieuwe begrippen ingevoerd, maar het blijft de vraag of alles ook wordt toegepast zoals het hoort. Met betrekking tot de milieubeleidsovereenkomsten is men als vanzelfsprekend geëvolueerd naar een kaderdecreet voor een beleidsinstrument dat uiteindelijk niet het allerbelangrijkste aspect beslaat. Het decreet inzake bodemsanering daarentegen is wel essentieel.

De werkzaamheden van de commissie **Bocken** omvatten echter nog een aantal aspecten, waarvan kon worden verwacht dat zij bij prioriteit zouden worden behandeld : de veiligheidsrapportering, het handhavingsbeleid, de aansprakelijkheidsregeling, enzovoort. De minister had zelfs eerder verwacht dergelijke punten in de bespreking terug te vinden dan zaken zoals de bedrijfsinterne milieuzorg en algemeen milieu-

beleid, de dringende nood aan wetgevend werk ter zake in acht genomen.

Dit ontwerp op het algemeen milieubeleid werd laat ingediend en dat geeft de Commissie niet veel mogelijkheden om er zeer diepgaand op in te gaan.

Inhoudelijk lijkt het ontwerp volgens dit lid, in eerste instantie een samenraapsel van heel algemene punten die op het eerste gezicht niet echt verregaand zijn. Nochtans is dit een verkeerde indruk. Dat blijkt uit de toelichting, die niet alleen technisch-juridisch uiterst uitvoerig is opgevat, maar zelfs het milieu-filosofische aspect niet uit het oog verliest. Er werden zelfs een aantal bladzijden gewijd aan het begrip natuur. Daar komt de minister bij de artikelsgewijze bespreking op terug. In elk geval zijn bepaalde fundamentele definities erin opgenomen: natuur en doelstellingen van een milieubeleid en dergelijke. Een aantal artikelen die eerder simplistisch overkomen in een globale context wanneer men de tekst voor het eerst leest, maar tegen de ruimere achtergrond van het ontwerp van decreet tekenen ze zich zeker als essentiële elementen af. Dit bewijst nogmaals dat milieufilosofie en politiek onmiskenbaar raakvlakken vertonen. De minister is er bovendien blijkbaar van overtuigd dat de discussie hieromtrent mettertijd nog actueler zal worden, omdat het er niet alleen op aankomt in de marges de scherpe kantjes bij te vijlen, maar tevens in de milieuproblematiek een stimulans te herkennen om over de meest fundamentele uitgangspunten van de maatschappij te gaan nadenken. Dit decreet handelt dus wel degelijk over de basisbeginselen van het milieubeleid, en in die zin is het volgens de spreker dus een zeer belangrijk decreet.

Een eerste luik van het ontwerp van decreet handelt over de planning. Het lijkt de spreker evident dat men inzake milieubeleid uitgaat van een zekere planning. Het rapport „Zorgen voor Morgen” werd in Nederland baanbrekend genoemd. Het Nationaal Milieuplan zette evenwel een reuzestap terug onder het mom van een noodzakelijke reductieberekening in verhouding tot de bestaande toestand. Dit toont aan dat er een aanzienlijke aarzeling bestond om een zo verregaande stelling ook echt in een beleidsvorm te gieten. Een ander probleem waarmee Nederland werd geconfronteerd en waaromtrent ook hier grote waakzaamheid is geboden, betreft het opstellen van het rapport. Dat gebeurde via verschillende administraties die de „harde” sectoren - zoals openbare werken - zowel als de zachtere vertegenwoordigden. Uiteindelijk werd de zaak afgewimpeld als een „zaak van Leefmilieu” en de zo noodzakelijke integratie ging volkomen verloren, terwijl het plan toch door alle departementen - Economie, Openbare Werken, enzovoort - werd gedragen.

Het eerste rapport „Leren om te Keren”, dat nu ter beschikking is, is een belangrijk werkstuk. Toch moeten we erop toezien dat bij het opstellen van een nieuw rapport en een nieuw plan, de regering het eenduidig draagt en dat zodoende alle sectoren aan bod komen. Niet alleen milieuhygiëne en natuurbehoud zijn essentieel; ook de expansiesteun, het energiebeleid, openbare werken, enzovoort spelen een rol.

Het tweede luik van het decreet gaat over de milieukwaliteitsnormen. In dit verband is het volgens het lid zeer positief dat hieromtrent een decretale grondslag wordt gedefinieerd.

Iets wat herhaaldelijk terugkeert in de toelichting, is dat er verschillende belangen tegen elkaar moeten worden afgewogen. Bij milieubeleid hebben we het dan onder meer over sociale en economische aspecten. Het volstaat niet ecologische kwesties louter aan economische overwegingen te toetsen. Het gaat niet op alleen de harde economische waarden of de

belangen van de privé-eigenaar in aanmerking te nemen, terwijl zaken zoals natuurschoon en kwaliteit van rivieren en het leefmilieu naar de achtergrond worden verschoven. Bepaalde fundamentele beginselen van het economisch bestel zijn aan een grondige herdenking toe.

De spreker stelt dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt over de plaats van provincies en gemeenten in het algemeen milieubeleid. Het decreet voorziet voor deze entiteiten in een eerste fase geen verplichting om aan milieubeleidsplanning te doen. Later kan dat eventueel wel worden opgelegd.

Alhoewel het volgens het lid niet duidelijk is wat voor de Vlaamse regering de precieze functie van de provincies is, krijgen ze binnen de milieucontext zonder omhaal een essentiële rol toebedeeld, want ze zijn bevoegd om milieuvergunningen af te leveren.

Ten tweede gaat de redenering met betrekking tot de gemeenten net zo goed op. Inzake milieubeleid gaat men er nu van uit dat de gemeenten aan planning mogen doen en in de toekomst zal dit eventueel worden opgelegd. Dat gaat niet ver genoeg. Het lid citeert ter zake uit Agenda 21 van de Rio-conferentie: „Alle plaatselijke overheden dienen in dialoog te treden met hun burgers, plaatselijke organisaties en particuliere ondernemingen en een plaatselijke Agenda 21 aan te nemen.” Dit houdt in dat men bij het gemeentelijk bestuursniveau moet beginnen met milieubeleidsplannen.

Ten slotte heeft dit lid **nóg** enkele concrete vragen : Wat is de rol van de MINA-raad bij de planning ? Hoe zal de planning in de andere sectoren, met name vooral in de sector van de ruimtelijke ordening, op de leefmilieuplanning worden geënt ?

Ten tweede omvat het ontwerp van decreet niet specifiek een gedeelte omtrent de handhaving, omdat daar niet rechtstreeks verplichtingen voor privé-personen of bedrijven aan zijn gekoppeld. Dat is wel het geval voor besturen. Ressorteert het toezicht op de werking van de verschillende partners in dit verband dan gewoon onder het algemeen administratief toezicht of wordt daaromtrent nog een luik ter zake ingelast ?

Ten derde worden vragen gesteld naar de specifieke taken die aan de VMM worden toegewezen. De specifieke taakverdeling binnen het milieubeleid moet volgens het lid door een speciaal „decreet bestuurlijke organisatie van milieubeleid”, worden georganiseerd, zoals ook de Minaraad al voorstelde. Men moet duidelijk kunnen onderscheiden wie wat doet en erop toezien dat de diensten hun functie optimaal invullen. De bevoegdheden moeten ondubbelzinnig worden toegekend. Wordt de VMM echt de motor van de planning of opteert men voor een andere oplossing ?

Een volgende spreker wil nog even ingaan op de totaliteit van de procedure en het verloop van de verschillende stappen. Kan de minister eventueel even schematisch schetsen hoe alles in zijn werk zal gaan? Er wordt een rapport opgesteld, waarna een plan op de verschillende beleidsniveaus wordt uitgewerkt. Dat moet op die niveaus ook worden goedgekeurd. Het lid zegt dat hetgeen wordt voorgesteld niet volledig logisch is : de provincieraad en de gemeenteraad moeten hun respectieve provinciale en gemeentelijke plannen goedkeuren, terwijl de Vlaamse Raad toch het gewestelijk plan niet zelf goedkeurt. Hoe zit het actieplan in feite in elkaar ?

Wat de openbare onderzoeken betreft, vraagt het lid zich af hoe men de term „algemene bezwaren” in een wettekst

kan omschrijven. Hoe moeten die algemene bezwaren worden verwerkt ?

De belangrijkste vraag is echter hoe dit decreet zich verhoudt tot de andere decreten inzake bijvoorbeeld ruimtelijke ordening. Heeft men ook hier de intentie aan structuurplanning te doen ? Hoort dat alles niet in één geheel te worden verwerkt ? Ook de landschapszorg kan in die zin onder dezelfde noemer ressorteren. Uiteindelijk ontstaan er anders een hele reeks administraties die in feite hetzelfde doen.

De spreker vreest het vooruitzicht dat elke gemeente straks zijn eigen lozingsnorm of bijvoorbeeld zijn eigen mestactieplan zal vastleggen. Daar zijn evenwel nog ongekende implicaties aan verbonden en het mag op zijn minst een verwarrende situatie worden genoemd. Het is nog niet eens duidelijk waar de grens tussen een indicatief en een bindend plan wordt getrokken.

De minister repliceert dat hij er in principe is van uitgegaan dat dit niet het enige decreet zou zijn dat tot stand zou komen na hetgeen de commissie **Bocken** heeft uitgewerkt. Er zijn er nog heel wat waarover de Raad van State overigens al advies heeft uitgebracht. Alles moet in dit geval „op de valreep” gebeuren. Het leek de minister evenwel logisch met dit decreet te starten, vermits inzake milieubeleid eerst een reeks algemene bepalingen moeten worden vastgesteld.

In het Vlaamse Gewest zijn we inderdaad op verschillende gebieden met planning bezig. De Algemene Planningdienst opereert vooralsnog zonder een vorm van decretale basis en niemand kijkt daarvan op.

Wat het milieuplan betreft, dit omvat algemeen alle facetten van het leefmilieu en alle actoren die in de dossiers ter zake - zoals milieuhygiëne, -beheer of natuurbescherming - optreden. Op het punt van de procedure heeft de minister een beroep gedaan op de Algemene Planningdienst. Aan die dienst werd de procedure voorgelegd die zou worden gevolgd. Die procedure is daarna dan bijgestuurd teneinde eenzelfde werkwijze in alle sectoren te bekomen. Op die manier zou men dan gelijkaardige vijfjarenplannen en actieplannen kunnen ontwikkelen. Het uitvoeren van programma's moet vervolgens, en niet alleen in de sector leefmilieu, aan de begroting worden gekoppeld. Ook bij natuurbehoud vinden we die methode van werken terug. De minister hoopt dat de minister bevoegd voor ruimtelijke ordening zijn project ook aan de Algemene Planningdienst bezorgt om na te gaan of dit wel conform de werkzaamheden van de administraties inzake planning is.

De minister repliceert dat wat de nummering betreft, de aanbouwmethode het moet mogelijk maken om aan te bouwen zonder de ganse nummering overhoop te gooien. In zijn advies uit de Raad van State daar zijn twijfels over en vraagt of het niet via de normale procedure mogelijk is. De minister is echter overtuigd van de voordelen van de gevolgde methode. We zien dit ook in het Nederlandse voorbeeld.

De minister denkt dat „Leren om te Keren” een zeer belangrijk analyse-instrument is dat overal erg wordt gewaardeerd en dat geregeld bij problemen wordt geraadpleegd. Zonder een goede analyse van de toestand kan er geen goed beleid worden gevoerd. De minister heeft vastgesteld dat, alleen al het statistisch apparaat in Vlaanderen, met dit rapport enorm werd verrijkt.

Wat de gemeenten en de provincies betreft, geeft de minister toe dat er inderdaad uiteindelijk geen planningsverplichting werd opgenomen, alhoewel dit wel het geval was in de eerste versies van het voorontwerp. Het probleem is echter

de sanctionering van lagere besturen die zulke verplichting niet zouden nakomen.

De minister beaamt hetgeen het lid heeft gezegd over de rol van de provincies. Er was een akkoord om de bevoegdheden van dit bestuursniveau af te bouwen. Ondertussen is er het één en ander geëvolueerd in dit debat. De minister is van oordeel dat de discussie over de afschaffing van de provincies voorbijgestreefd is, wat men er ook moge over denken en dus moet iedereen zich aanpassen.

Op het domein van het leefmilieubeleid is het de stelling van de minister dat het tussenliggende bestuursniveau moet worden gedemocratiseerd. Daarbij denkt de minister aan de intercommunales. Er is dus een grotere waardering voor de provincies ten nadele van de intercommunales. Dat betekent dus ook dat inzake afval de provincie een meer centrale rol krijgt en dit betekent dat de coördinatie, die vroeger meer bij de intercommunales zat, nu bij de provincie zit (artikel 16, 3 6 van het nieuwe afvalstoffendecreet).

Het is hetzelfde met de vergunningen waar men Vlarem heeft. Men probeert steeds meer de klemtoon bij de provincies te leggen. Daardoor is er een zekere decentralisatie.

Op dat vlak werd geprobeerd, in elk geval voor het milieubeleid, die visie op de provincie mee een centrale rol te geven. Dit is een gewilde houding. De minister verwijst naar de evaluatie in verband met het afval. Uit de discussie in de Commissie voor leefmilieu werd de conclusie getrokken dat de provincies een rol te vervullen hebben, daar waar de intercommunales te kort schieten.

Wat de handhaving betreft, stelt de minister dat de regeling die wordt voorgesteld vergelijkbaar is met de kaderwet van 5 maart 1973 op de planning. In eerste instantie is het parlement de controlerende instelling. De regering heeft het administratief toezicht, terwijl de Raad van State zijn functie van rechterlijke toezichthouder ook hier ten volle speelt.

Over de taken van de VMM en de andere overheidsinstanties in het milieubeleid, stelt de minister dat er inderdaad een globaal debat over nodig is. De toewijzing van bepaalde verantwoordelijkheden aan de VMM is vooral een pragmatische keuze. De vraag die werd gesteld is : wie is op dit ogenblik het meest aangewezen om dit soort werk te doen ? Waar zitten degenen die daarvoor belangstelling en capaciteiten hebben? Van daar kwam men automatisch bij de VMM uit.

Een lid heeft ook nog een opmerking gemaakt over de gemeenten en de schematische indeling van de planning. De gemeenten staan los van elkaar. Alle plannen, zowel de provinciale als de gemeentelijke, moeten in het licht van het gewestelijk milieubeleidsplan tot stand komen. Zij kunnen dus niet tegen het gewestelijk beleid ingaan. Zodra men een plan opstelt, schakelt men zich in in de procedure. Zij kunnen wel weigeren zich daar in in te schakelen, maar het is duidelijk dat men niet buiten het gewestelijk beleid en de krachtlijnen daarvan kan treden. Men kan natuurlijk altijd een strenger beleid voorstaan, maar enkel binnen de eigen bevoegdheden van de lokale besturen. Men kan bijvoorbeeld niet een Meestactieplan met eigen vergunningscriteria opstellen, hoe graag men dat ook zou willen doen. Dit staat overigens duidelijk in artikel 2.1.21, § 1 waar ook gesteld wordt dat alles moet verlopen „binnen de perken van de gemeentelijke bevoegdheden”.

Het moet overigens duidelijk zijn : door dit decreet worden er geen bijkomende bevoegdheden voor de gemeenten gecreëerd. De bevoegdheden van de gemeenten veranderen dus niet. Bijvoorbeeld aan de bepalingen van Vlarem 1 en de

plaats van de gemeenten in het vergunningenbeleid wordt niets gewijzigd.

Enkele leden vragen meer details over de uitwerking van de milieuplanning.

De minister antwoordt dat men nog niet in deze fase zit. Met dit decreet wordt het juridische kader om die planning op te stellen vastgelegd.

De algemene planningdienst maakt een strategisch plan op voor alle sectoren, dus niet alleen voor leefmilieu, maar ook voor huisvesting, voor ruimtelijke ordening en voor onderwijs. Eigenlijk zijn alle sectoren die onder onze bevoegdheid vallen erbij betrokken. Het gewestelijk milieubeleidsplan zal in de algemene planning worden ingeschakeld.

Daaruit zullen de mogelijke strategische doelstellingen voor de Vlaamse Gemeenschap kunnen worden afgeleid.

Een lid vraagt in hoeverre de planning bindend moet zijn. Zullen daarin bepalingen zijn opgenomen die alle of sommige bestuurniveaus binden, naast bepalingen die enkel indicatief zijn ?

De minister antwoordt dat men probeert tot een evenwichtig geheel te komen, waardoor de planning niet louter een indicatie mag zijn van hoe het beleid tot stand moet komen. Daarom is voorzien dat sommige bepalingen van het actieplan bindend kunnen worden verklaard.

Over de vraag 'hoe op **bezwaarschriften** moet worden geantwoord, stelt de minister nog dat de oorspronkelijke optie was dat op alle bemerkingen, ook de detailopmerkingen, specifiek moet worden geantwoord. Daar is men van afgestapt. Het gaat hier over algemene beleidsdoelstellingen en niet over specifieke uitvoeringsmodaliteiten van het beleid. Er moet dan ook een algemeen antwoord op de bezwaren worden gegeven. De minister voegt er aan toe dat dit niet betekent dat een algemeen antwoord ook een nietszeggend antwoord is.

3. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1.1.1

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 1.1.2

Dit artikel omvat de definities.

Een lid heeft een bedenking bij de definitie van milieu. De mens wordt hier eigenlijk niet in het milieu inbegrepen. Het lid denkt dat dit juridisch toch noodzakelijk is. Het gaat hier om een filosofisch concept dat juridisch moet worden vertaald. In de memorie van toelichting wordt het duidelijker gesteld : de mens die meester is over de natuur, de mens die de natuur kan gebruiken.

Een ander lid repliceert dat men toch moet weten dat er een discussie is geweest waarin werd gezegd dat de westerse maatschappij een zodanige milieuverloedering heeft veroorzaakt omdat men uitgaat van bijbelse tekst: Ga en beheers de natuur en zet ze naar uw hand. Op die manier wordt de natuur ondergeschikt gemaakt aan het menselijk gebeuren. Over deze discussie hebben al heel wat auteurs geschreven.

Een lid vindt dit een heel moeilijk maar belangrijk debat. Hij denkt dat het andere uiterste ook niet goed is. Ecocentristen zeggen dat de natuur primeert. De doelstelling is het behoud van de natuur en de mens wordt daaraan ondergeschikt gemaakt. Op die manier komt men in een afhankelijkheidspositie van de natuur. Dat is dus ook de oplossing niet. Het enige concept dat hem interessant lijkt, is het begrip „patrimonium”. Iemand is eigenaar van een stuk grond, een stuk bos of een deel van de natuur, maar niet in de betekenis die in het burgerlijk wetboek aan het begrip „eigenaar” wordt gegeven, met name dat hij ermee mag doen en laten wat hij wil, op voorwaarde dat hij anderen niet benadeelt.

Er worden ook nog een aantal andere beperkingen aan het eigendomsrecht toegevoegd. Die beperkingen zijn dan ook niet ingegeven in het belang van dat stuk natuur maar het is belangrijk omwille van maatschappelijke aspecten. Een stuk eigendom is iets dat men beheert, dat men kan gebruiken. Het lid denkt bijvoorbeeld aan de natuurlijke rijkdommen in het tropisch regenwoud die eventueel door de mens kunnen worden gebruikt. We kunnen ze echter niet ontginnen, in de antropocentrische bijbelse betekenis van het woord. Bij het bezit van een patrimonium moet rekening worden gehouden met de volgende generaties. Men is dus niet meer de absolute bezitter van dat stuk natuur. Het wordt eerder een dynamische relatie tussen natuur en mens, waarbij men zorgvuldig omgaat met grondstoffen, met planten, met dieren. Men maakt deel uit van de natuur. Er is dus een zekere dynamiek.

Dit moet worden ingebouwd in de internationale akkoorden inzake milieuwetgeving en in de dagelijkse praktijk van de beleidsvoerders. De notie „rentmeesterschap” zou een stap vooruit zijn, omdat dan wordt afgestapt van het absoluut eigendomsconcept. De bezorgdheid voor de volgende generaties komt er in tot uiting. Voor de rest van de wereld kan dit aan duurzame ontwikkeling worden gekoppeld.

Voor het lid is de voorgestelde definitie van milieu een voorlopige definitie in afwachting van een meer uitgewerkte visie van de plaats van de mens in de natuur.

De heer Van Looy dient een amendement in om de landschappen uit de definitie van het milieu weg te laten. (Stuk 718, nr. 3) Dit is immers een sectoriële bevoegdheid, die niet onder de bevoegdheid van leefmilieu valt.

De minister antwoordt dat de term „landschappen” wel degelijk in de definitie thuishoort, wat ook de verdere bevoegdheidsverdeling binnen de Vlaamse regering is. Bij het opmaken van een algemeen milieubeleidsplan, moeten ook de landschappen worden opgenomen. Verder is er natuurlijk de reeds eerder genoemde interactie met de algemene planning in het Vlaamse Gewest, waarbij elke minister voor zijn eigen beleidsterrein de zaken concretiseert.

Dit amendement wordt verworpen met 3 stemmen voor en 6 tegen.

De heer Barbé stelt een amendement voor dat er toe strekt om bij de verontreinigingsfactoren ook de vervuiling door licht in te voegen.

Vervuiling door licht dient ernstig genomen te worden (verlichting van sportvelden, lichtbundels van dancings, enzovoort). Men zou kunnen stellen dat „stralingen” ook slaat op licht. Wetenschappelijk gesproken heeft licht zowel een deeltjes- als stralingskarakter. Om alle misverstanden uit te sluiten en om aan iedereen duidelijk te maken dat lichtvervuiling het voorwerp van beleid kan zijn, moet de term expliciet worden opgenomen.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Een lid vraagt wat er precies met water wordt bedoeld in dit punt. Omvat dit alle vormen van aanwezigheid van water in het milieu (grondwater, oppervlaktewater, hemelwater, . . .) ?

De minister verwijst naar de preciseringen in § 2, 2° en 3°, van artikel 1.1.2 van het ontwerp. In principe wordt het grondwater dus beschouwd als een onderdeel van de bodem (zoals in het nieuwe bodemsaneringsdecreet), maar in andere sectorale decreten (zoals bijvoorbeeld het ontwerp op het integraal waterbeheer) kan het nodig zijn van dit principe af te wijken met het oog op een integrale benadering van de waterproblematiek. Vandaar dat § 1 en § 2 telkens beginnen met de zinsnede „Tenzij uitdrukkelijk anders bepaald...“.

Een lid vraagt waarom de ioniserende stralingen niet bij de stralingen als verontreinigingsfactor zijn opgenomen.

De minister antwoordt dat ioniserende stralingen niet tot de bevoegdheid van het Vlaamse gewest behoren.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 1.2.1

Dit artikel handelt over doelstellingen en beginselen van het milieubeleid.

Een lid heeft een bemerking bij punt 1” van paragraaf 1 waar als doel van het milieubeleid is vermeld : „het beheer van het milieu door de duurzame aanwending van de grondstoffen en de natuur”. Het is goed dat hier staat „grondstoffen” en niet „natuurlijke rijkdommen”. De motivatie is blijkbaar vooral van juridische aard, zoals in de toelichting staat. Het begrip natuurlijke rijkdommen is eigenlijk maar opgedoken in de moderne tijden, als gevolg van het kapitalisme. Hierbij werd geïmpliceerd dat de natuurlijke rijkdommen onbeperkt exploiteerbaar zouden zijn.

In de toelichting staat op p. 11 : „Minder ontwikkeld is het beleid inzake het beheer van de grond- en delfstoffen”. Dat behoort tot het terrein van de economische bevoegdheden en dus tot die van de minister-president. Als voorbeeld geeft het lid de ontginning van de klei voor de steenbakkerijen. Dat is een beleidsdomein met grote gevolgen inzake ruimtelijke ordening.

De gewestplannen zijn het enige wat de overheid in handen heeft om de gevolgen voor ruimtelijke ordening en leefmilieu van de exploitatie van grondstoffen te beperken. Aan welk tempo gaan we die waardevolle gronden ontginnen? Het kan best zijn dat binnen tien of twintig jaar de grondstoffen uitgeput zijn.

Het lid hoopt dat het milieubeleidsplan een aanzet zal zijn om na te denken over de ecologische gevolgen van de economische ontginning van grondstoffen. Wij hebben al niet veel grondstoffen, er moet dus zeer voorzichtig mee worden omgesprongen.

De heer Van Looy stelt bij amendement voor om in paragraaf 1, punt 3” over het natuurbehoud weg te laten. (Stuk 718, nr. 3)

Ook hier wordt geargumenteed dat het natuurbehoud een andere sector is die niet in het leefmilieubeleid zelf thuis hoort.

De minister is het met deze visie niet eens. Natuurbehoud werd door sommige voorgangers op het departement niet als

leefmilieu beschouwd, maar als een afzonderlijke sector. Voor natuurbehoud is het doel de natuurlijke habitats en de verschillende soorten in stand te houden en zo de biologische diversiteit te blijven bevorderen. Dat is het doelstelling van deze bepaling. Dit idee wint ook in de internationale context aan belang. In een moderne definitie van milieubeleid is het natuurbehoud geen afzonderlijke materie maar er een wezenlijk onderdeel van.

De indiener van het amendement stelt het er volkomen mee eens te zijn dat natuurbehoud volledig zou moeten geïntegreerd zijn in het leefmilieubeleid. Binnen die planning zullen er delen van natuurbehoud zijn

De minister herhaalt dat dit decreet staat voor een geïntegreerd beleid. Dit doet niets af aan de bevoegdheden van elk minister. Men wil gewoon komen tot een geïntegreerd beleid waar iedereen zijn bevoegdheid behoudt, maar waar men via planning tot een coördinatie komt.

Het amendement wordt verworpen met 3 stemmen voor en 6 tegen.

Bij paragraaf 2 stelt de heer Barbé voor om ook het standstill-beginsel als beginsel van het milieubeleid op te nemen. (Stuk 718, nr. 2)

Het standstill-principe is volgens de indiener, net zoals de andere, wel opgesomde principes, een algemeen aanvaard principe dat eveneens verder moet worden geoperationaliseerd. Het principe moet gezien worden in het licht van de huidige toestand van het milieu. Gezien deze toestand slecht is, moet in de eerste plaats minstens een verdere achteruitgang vermeden worden.

De minister stelt dat het standstill-principe in dit artikel als een bijkomend beginsel kan worden opgenomen, maar dat het meer specifiek ook terugkomt in artikel 2.2.5.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Een tweede amendement over het nabijheidsbeginsel inzake afvalstoffen, wordt door de heer Barbé ingetrokken, na de argumentatie van de minister dat dit een specifiek principe is voor het afvalstoffenbeleid, dat wordt opgelegd door de Europese regelgeving die ter zake zeer duidelijk is. Het is daarom niet nodig dit hier op te nemen.

Bij paragraaf 3 stellen de heren Brouns, Timmermans, Capoen en Barbé een amendement voor dat er toe strekt na de woorden „de sociaal-economische aspecten” de woorden „de internationale dimensie” in te voegen. (Stuk 718, nr. 3)

Dit amendement wordt ingediend na discussie over een amendement van de heer Barbé met dezelfde draagwijdte. (Stuk 718, nr. 2)

Volgens de heer Barbé moet het duidelijk zijn dat niet enkel rekening moet worden gehouden met de sociaal-economische aspecten in Vlaanderen, maar dat men de zaken op mondiaal vlak moet beschouwen. Bepaalde ontwikkelingen inzake de landbouw bijvoorbeeld, zouden een positieve weerslag kunnen hebben op de werkgelegenheid hier bij ons, maar dramatische gevolgen kunnen hebben voor de zuiderse landen. Het concept „duurzame ontwikkeling” betekent per definitie dat men ook rekening houdt met de huidige en toekomstige generaties in heel de wereld.

De heer Barbé trekt zijn oorspronkelijke amendement in. Het amendement van de heren Brouns, Timmermans, Capoen en Barbé wordt eenparig aangenomen.

Een amendement van de heer Van Looy met betrekking tot het invoeren van een schaderegeling, verbonden aan de gevolgen voor bedrijven van dwingende bepalingen van het milieubeleidsplan, (Stuk 718, nr. 3) wordt verworpen met 3 stemmen voor en 6 tegen.

Artikel 2.1.1

Dit artikel wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.2

Dit artikel bepaalt de onderdelen van de milieuplanning : milieurapport, milieubeleidsplan, milieujaarprogramma.

Een lid vraagt waarom de milieubeleidsplannen en milieujaarprogramma's voor het gemeentelijke en provinciaal niveau niet verplicht worden gesteld.

De minister antwoordt dat dit oorspronkelijk de bedoeling was. Nochtans zou dit onoverkomelijke problemen met zich meebrengen, gezien de afdwingbaarheid van zulke bepaling tegenover gemeenten en provincies die in gebreke blijven omdat zij niet in staat zijn om die zaken uit te werken. Daarom is het beter om de milieubeleidsplanning op de lagere bestuursniveaus geleidelijk ingang te laten vinden.

Een lid kan hiermee akkoord gaan, Het is beter pragmatisch te werk te gaan omdat **niet elke** gemeente op dit ogenblik technisch voldoende uitgerust is om die planning op te stellen.

De heer Barbé dient een amendement in dat er toe strekt de milieubeleidsplanning wel verplicht te maken voor provincies en gemeenten. (Stuk 718, nr. 3) De indiener argumenteert dat de gemeenten ook op andere terreinen bepaalde verplichtingen moeten nakomen en dat ook aan de gemeentelijke milieuconvenant verplichtingen verbonden zijn.

Dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.1.3

Bij dit artikel over het milieurapport dient de heer Barbé een amendement in dat er toe strekt een nieuw punt 4" toe te voegen waarin bepaald wordt dat het milieurapport ook een beschrijving bevat van de belangrijkste ontwikkelingen inzake filosofie, in het bijzonder milieufilosofie en wetenschaps- en technologiefilosofie. (Stuk 718, nr. 2)

De minister stelt dat dit niet de taak van het milieurapport is. Dit rapport bevat feitelijke gegevens over de bestaande toestand, die door wetenschappers zijn vastgesteld en die door niemand kunnen worden gecontesteerd. Het gaat om meetbare en concrete statistische data.

Het is verder aan de MINA-raad om een aantal fundamentele basisdiscussies over het milieubeleid te voeren.

Dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.1.4

Bij dit artikel over het milieुरapport vraagt een lid waarom in het reeds gepubliceerde rapport „Leren om te Keren” geen analyse is opgenomen van het bestaande milieu-onderzoek in Vlaanderen. Er zijn vele wetenschappelijke instellingen met milieu-onderzoek bezig en het vermoeden bestaat dat er te weinig coördinatie in het wetenschappelijk onderzoek is.

De minister antwoordt dat een van de opdrachten voor het milieुरapport is een overzicht te bieden van het bestaande en aan de gang zijnde wetenschappelijk onderzoek op het gebied van het leefmilieu in Vlaanderen. Voor „Leren om te Keren” is een volwaardig deelrapport over deze materie echter niet tijdig klaar gekomen.

Een lid stelt dat het bepaalde in de tweede alinea over „Leren om te Keren” in feite een overgangsmaatregel is, die hier niet thuishoort, maar in een afzonderlijk onderdeel met overgangsbepalingen.

De minister antwoordt dat gezien de opbouw van dit decreet, het voor de leesbaarheid beter is dat die bepaling in dit artikel zelf staat.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.5

Bij dit artikel over de instantie die het milieुरapport opstelt, vraagt een lid welk soort deskundigen en wetenschappers in de stuurgroep zullen worden opgenomen.

De minister antwoordt dat dit deskundigen moeten zijn uit de verschillende wetenschappelijke deelgebieden, die met het milieu te maken hebben. Dat kunnen bijvoorbeeld ook economische deskundigen zijn. Het is niet de bedoeling de samenstelling van deze stuurgroep te beperken tot academische milieudeskundigen in de enge betekenis van het woord.

Een lid merkt op dat het milieुरapport zal worden bekostigd met een dotatie uit het MINA-fonds. Hij zegt dat er over moet worden gewaakt dat de middelen uit dit fonds wel voldoende groot zijn om ook dit nog te kunnen financieren.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.6

Dit artikel wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.7

Bij dit artikel over het gewestelijk milieubeleidsplan vraagt een lid zich af of dit plan niet moet worden vastgesteld door de Vlaamse Raad in plaats van door de Vlaamse regering.

De minister stelt dat het milieubeleidsplan geen decreet is. Het moet een besluit van de Vlaamse regering zijn, ter uitvoering van de bepalingen van dit decreet. Dat betekent dus ook dat het juridisch ondergeschikt is aan hetgeen in dit en in andere decreten wordt bepaald.

De minister is van oordeel dat het decretaal vastleggen van het gewestelijk milieubeleidsplan geen soepele procedure zou betekenen.

Het decretaal maken van het milieubeleidsplan zou in de praktijk neerkomen op het indienen van een soort van programmadecreet voor het leefmilieu, dat wel zal ingrijpen op

de bestaande decreetgeving. Het is niet de bedoeling van de planning om de decreten te wijzigen.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.8

Dit artikel handelt over de betrokken instanties bij de opstelling van het ontwerp van milieubeleidsplan.

Een lid vraagt hoe het planningsteam zal worden samengesteld.

De minister antwoordt dat in een vroegere versie van het voorontwerp concreet was bepaald hoe dit team zou worden samengesteld. In het voorliggende ontwerp werd er uiteindelijk voor geopteerd om de samenstelling van het team aan de Vlaamse regering over te laten. De memorie van toelichting op p. 46 geeft een zeker inzicht van hoe dit team er zal uitzien.

Een amendement van de heer Van Looy dat voorstelt paragraaf 1 te vervangen door een bepaling waarin het multidisciplinair karakter van het planningsteam wordt benadrukt, wordt verworpen met 3 stemmen voor en 6 tegen.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.9

Bij dit artikel over de procedure van het opstellen van het ontwerp van milieubeleidsplan worden een aantal amendementen ingediend.

Een amendement van de heer Barbé bij paragraaf 1 strekt er toe om de termijn voor de consultatieronde over het ontwerpplan te verlengen van acht tot tien maanden. (Stuk 718, nr. 2)

Volgens de minister mag de procedure niet worden vertraagd en is acht maanden een realistische termijn. Het eerste plan moet klaar zijn tegen 31 december 1996. Als de consultatietermijn wordt verlengd, wordt dit moeilijker haalbaar.

Hierop trekt de heer Barbé zijn amendement in.

Bij de paragrafen 1 en 6 stelt de heer Barbé voor om ook de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen in de adviesprocedure te betrekken.

De minister is hier geen voorstander van. Volgens hem moet het advies beperkt worden tot de twee overkoepelende adviesverlenende instanties SERV en MINA-raad.

Dit amendement van de heer Barbé wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

De heren Van Looy, Timmermans, Capoen en Barbé stellen een amendement voor dat er toe strekt in paragrafen 4 en 6 de woorden „de Vlaamse Milieumaatschappij” telkens te vervangen door „het planningsteam”. (Stuk 718, nr.3)

Het gaat hier om het rechtzetten van een fout in de tekst.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De heren Brouns, Timmermans en Capoen dienen een amendement in dat er toe strekt in paragraaf 6, tweede lid op de woorden „dient er geen rekening mee te worden gehouden” te vervangen door de woorden „mag aan de adviesver-eiste worden voorbijgegaan”. (Stuk 718, nr. 3) Dit is volgens de indieners een meer logische en correcte formulering.

Dit amendement wordt aangenomen met 8 stemmen voor en 1 tegen.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.10

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.11

Bij dit artikel over de draagwijdte van het milieubeleidsplan dient de heer Barbé een amendement in dat stelt dat de bepalingen van het actieplan bindend zijn. (Stuk 718, nr. 3)

Een milieubeleidsplan verwoordt een visie op het milieubeleid. Het is dus evident dat deze bepalingen enkel indicatief zijn. Dat deel van het milieubeleidsplan dat het actieplan genoemd wordt, bevat echter concrete uitwerkingen van deze visie. Deze bepalingen zouden dan ook bindend moeten zijn; anders is de uitwerking van een milieubeleid, dat naar de toekomst gericht is, niet mogelijk en gaat men in tegen het principe van de duurzame ontwikkeling.

Dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.1.12

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.13

Bij dit artikel over het gewestelijk milieujaarprogramma worden amendementen ingediend door de heer Barbé, die het artikel verder aanvullen met enkele bepalingen van wat dit jaarprogramma moet bevatten (Stuk 718, nr. 2) :

- een verslag van de stand van uitvoering van de Europeesmilieuwetgeving,

- een verslag van de stand van zaken aangaande de goedkeuring van de internationale overeenkomsten door het Vlaamse Gewest,

- een lijst met alle geplande en lopende onderzoeken en herstelprogramma's.

Deze aanvullingen en het aldus gewijzigde artikel worden eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.14

Dit artikel bepaalt de procedure met betrekking tot het ontwerp van milieujaarprogramma.

De heer Barbé dient een amendement in dat er toe strekt de termijn waarbinnen de SERV en de MINA-raad advies moeten uitbrengen te laten afhangen van de geldende regels van adviesverlening door deze instanties. (Stuk 718, nr. 2)

De MINA-raad krijgt volgens het lid amper de tijd om over zeer belangrijke zaken advies uit te brengen. Op die manier wordt de werking van de Raad uitgehold.

De minister zegt dat een strakke timing moet worden aangehouden omdat het jaarprogramma samen met de begroting moet worden ingediend.

Het amendement van de heer Barbé wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.1.14bis (nieuw)

De heer Barbé stelt een amendement voor dat er toe strekt in afdeling 3 een nieuwe onderafdeling in te voegen met als opschrift „Provinciale adviesraad’ met een nieuw artikel 2.1.14bis met bepalingen over de provinciale adviesraad. (Stuk 718, nr. 2)

Op dit moment bestaat er op provinciaal niveau geen adviesraad. Dit wordt gevoeld als een gemis, zeker in zaken met betrekking tot het milieu en de ruimtelijke ordening waar een zekere kennis van de materie onontbeerlijk is.

De minister stelt voor in deze materie vooralsnog geen beslissing te nemen en eventueel later de oprichting van provinciale adviesraden te voorzien, als mocht blijken dat dit wenselijk is.

Dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Artikel 2.1.15

Bij dit artikel over het provinciaal milieubeleidsplan stelt de heer Barbé een amendement voor dat er toe strekt dit milieubeleidsplan ook op provinciaal niveau verplicht te stellen. (Stuk 718, nr. 2)

Dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.1.16

Bij dit artikel over de instanties betrokken bij het opstellen van het provinciaal milieubeleidsplan, dient de heer Van Looy twee amendementen in bij paragraaf 2. (Stuk 718, nr. 3)

Het eerste amendement strekt er toe privaatrechtelijke organisaties niet bij het opstellen van het plan te betrekken.

Het tweede amendement stelt voor ook de administraties bevoegd voor landbouw en economie bij de opstelling van het plan te betrekken.

De minister stelt dat het uitdrukkelijk de bedoeling is om ook de milieuorganisaties, die van privaatrechtelijke aard zijn bij de opstelling van het provinciaal milieubeleidsplan te betrekken. Daarnaast stelt de minister dat niet alleen de sectoren van landbouw en economie te maken hebben met het milieubeleid. Ook andere deelsectoren, zoals huisvesting en ruimtelijke ordening kunnen van ver of dichtbij met het leefmilieu te maken hebben. Het is dan ook niet aangewezen precies deze twee administraties wel te betrekken en andere niet.

De amendementen worden verworpen met 3 stemmen voor en 6 tegen.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.17

Bij dit artikel over de te volgen procedure van indiening van het ontwerp van provinciaal milieubeleidsplan dient de heer Van Looy twee amendementen in van dezelfde strekking als zijn amendement bij het vorige artikel (Stuk 718, nr. 3): aan de privaatrechtelijke organisaties moet het ontwerpplan niet worden medegedeeld.

Dit amendement wordt verworpen met 3 stemmen voor en 6 tegen.

De heer Barbé dient een amendement in dat er toe strekt om ook aan de provinciale adviesraad het ontwerpplan mede te delen.

Dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.1.18

Dit artikel wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.19

Bij dit artikel over het provinciaal milieujaarprogramma dient de heer Barbé een amendement in dat het jaarlijks opstellen van een provinciaal milieujaarprogramma door de bestendige deputatie verplicht maakt. (Stuk 718, nr. 2)

Dit amendement wordt **verworpen** met 1 stem voor en 8 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.1.20

Dit artikel wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.20bis (nieuw)

De heer Barbé dient een amendement in dat er toe strekt in afdeling 4 een nieuwe onderafdeling 0 met een nieuw artikel 2.1.20bis in te voegen met betrekking tot de oprichting van een gemeentelijke adviesraad. (Stuk 718, nr. 2)

In het kader van het gemeentelijk milieuconvenant beschikken vele gemeenten reeds over een adviesraad. Deze raden ondervinden echter dikwijls moeilijkheden met betrekking tot hun samenstelling, werking en bevoegdheden. De samenstelling en bevoegdheden van deze gemeentelijk adviesraden regelen langs decretale weg, maakt een einde aan al die onzekerheden. De Vlaamse regering zal nadere bepalingen opleggen met betrekking tot samenstelling en werking van deze raad. Gemeentelijke adviesraden die reeds bestaan door uitvoering van het gemeentelijk milieuconvenant kun-

nen onmiddellijk omgevormd worden tot deze nieuwe gemeentelijke adviesraden.

De minister erkent dat er inderdaad problemen kunnen zijn in verband met samenstelling en werking van gemeentelijke milieuadviesraden. Dit in dit artikel inschrijven zal aan het probleem echter weinig oplossen.

Het amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Artikel 2.1.21

Bij dit artikel over het gemeentelijk milieubeleidsplan dient de heer Barbé een amendement in dat er toe strekt om de gemeenten te verplichten tot het opstellen van een milieubeleidsplan. (Stuk 718, nr. 2)

Het amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Een tweede amendement van de heer Barbé strekt er toe bepalingen die rekening houden met het eventueel niet bestaan van een provinciaal plan, weg te laten. (Stuk 718, nr. 2)

Dit amendement wordt ingetrokken

Een lid heeft bemerkingen bij de rol van de intercommunales. Het decreet bepaalt de opstelling van milieubeleidsplannen op gewestelijk, provinciaal en gemeentelijk vlak. Bepaalde intercommunales hebben bevoegdheden inzake de afvalstoffenproblematiek. Het decreet besteedt echter geen aandacht aan de intercommunales. Moeten de vertegenwoordigers van de gemeenten in de intercommunales de bepalingen van het actieplan die bindend zijn, strikt opvolgen? Zo niet kan een gemeentelijk actieplan wel mooie bepalingen bevatten, maar worden ze niet uitgevoerd of nageleefd door de intercommunales.

Dit is volgens de minister een belangrijke opmerking. Als de gemeenten een gemeentelijk milieubeleidsplan hebben aangenomen, moeten de vertegenwoordigers van de gemeenten in de intercommunales dit naleven.

Het is volgens een lid mogelijk dat een vertegenwoordiger van de gemeente in de intercommunale wel degelijk een ander standpunt in de intercommunale inneemt. Op die manier kan het actieplan opzij worden gezet. Daarom is het, zijns inziens, zo belangrijk dat heel wat intercommunales - zeker die inzake leefmilieu- worden opgedoekt en dat de bevoegdheden worden overgedragen naar het provinciale niveau.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.1.22

Bij dit artikel over de procedure te volgen bij het ontwerp van gemeentelijk milieubeleidsplan dient de heer Van Looy een aantal amendementen in van dezelfde strekking als degenen die hij indiende bij artikel 2.1.16

Deze amendementen worden verworpen met 3 stemmen voor en 6 tegen.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.23

Dit artikel bepaalt de inspraakprocedure bij het ontwerp van gemeentelijk milieubeleidsplan.

De heer Van Looy stelt amendementen voor die dezelfde strekking hebben als eerdere amendementen bij de bepalingen over het provinciaal milieubeleidsplan en bij het vorige artikel. (Stuk 718, nr. 3)

Deze amendementen worden verworpen met 3 stemmen voor en 6 tegen.

Een amendement van de heer Barbé om de gemeentelijke adviesraad bij naam te vernoemen als te consulteren instantie, wordt ingetrokken.

Een amendement van de heer Barbé bij paragraaf 2 strekt er toe dat de kennisgeving van het ter inzage liggen van het gemeentelijk ontwerpplan ook moet worden gepubliceerd in minimum 2 dag- of weekbladen waarvan één met regionaal karakter. (Stuk 718, nr. 2)

Het is volgens de indiener beter de letterlijke bepalingen uit Vlarem 1 voor klasse-1-vergunningsaanvragen bij te voegen.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Twee andere amendementen van de heer Barbé bij dit artikel worden ingetrokken.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.1.24

Een amendement van de heer Barbé bij dit artikel wordt ingetrokken. Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.1.25

Bij dit artikel over het gemeentelijk milieujaarprogramma stelt de heer Barbé een amendement voor dat er toe strekt de opstelling van dit jaarprogramma verplicht te maken.

In het licht van eerdere discussies, wordt dit amendement verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Andere amendementen van de heer Barbé bij dit artikel worden ingetrokken.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.1.26

Dit artikel wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen.

Artikel 2.2.1

Dit artikel bepaalt wat milieukwaliteitsnormen zijn.

De heer Barbé dient een amendement in dat er toe strekt dat de Vlaamse regering de milieukwaliteitsnormen binnen één jaar vaststelt. (Stuk 718, nr. 2)

De minister dringt er op aan geen termijn te bepalen. Hij vraagt zich af wat er dan moet gebeuren als de regering er niet in slaagt binnen die termijn de normen vast te stellen.

Dit amendement wordt ingetrokken.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.2.2

Dit artikel handelt over de overlegprocedure bij het ontwerp van besluit dat de milieukwaliteitsnormen vaststelt of wijzigt.

De heer Van Looy dient een amendement in dat voorstelt om het ontwerp van besluit tevens te onderwerpen aan een openbaar onderzoek in elke gemeente. (Stuk 718, nr. 3)

De minister zegt dat dit amendement is ingegeven door de opvatting dat het openbaar onderzoek ook in de context van ruimtelijke ordening moet worden geplaatst. De koppeling tussen leefmilieu en ruimtelijke ordening heeft de hele discussie voortdurend doorkruist. De procedure die wordt voorgesteld is inderdaad eenvoudiger dan de procedure van openbaar onderzoek in de ruimtelijke ordening. Voor leefmilieu-aangelegenheden moet worden gepleit voor de eenvoudige procedure.

Dit amendement wordt verworpen met 3 stemmen voor en **6** tegen.

Een lid merkt op dat indien men normen wenst vast te leggen inzake luchtverontreiniging, het advies moet worden ingewonnen van de Hoge Gezondheidsraad. Deze raad is een federale raad. Het Vlaamse gewest moet geen advies vragen aan een federale instelling. Het kan toch niet dat een federale raad advies moet uitbrengen over een materie die tot de gewestbevoegdheden behoort.

Over milieukwaliteitsnormen moet men advies vragen aan diensten die vanuit het gezondheidsaspect met het probleem vertrouwd zijn. Een dergelijke dienst kan in haar advies een totaal andere kijk geven dan dat van de Minaraad of de SERV te verwachten is. Is het dan ook geen tijd om een eigen Vlaamse hoge gezondheidsraad op te richten ?

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.2.3

Een lid vraagt enige verduidelijking over paragraaf 2 van dit artikel over het onderscheid tussen basismilieukwaliteitsnormen en bijzondere milieukwaliteitsnormen.

De Raad van State stelt de vraag of het voorafgaand overleg met buurstaten of andere gewesten, wanneer het om gewestgrensoverschrijdende aangelegenheden gaat, al dan niet een dwingende vormvereiste is. Wat als er geen voorafgaand overleg is gebeurd ?

De minister antwoordt dat de milieukwaliteitsnormen dan niet rechtsgeldig zijn vastgesteld.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.2.4

Bij dit artikel over grenswaarden en richtwaarden bij de milieukwaliteitsnormen wordt een amendement ingediend door de heer Barbé. (Stuk 718, nr. 2)

Hij stelt voor om naast richtwaarden en grenswaarden ook de notie „streefwaarden” in te voeren.

Gezien het decreet uitgaat van een duurzame ontwikkeling lijkt het de indiener evident om streefwaarden in het decreet te bepalen. Zij geven de kwaliteit van het leefmilieu weer zonder inbreng van verontreinigingsfactoren of onttrekking door de mens. De doelstelling moet zijn deze streefwaarden te verwezenlijken.

De minister antwoordt dat de streefwaarden in het oorspronkelijk ontwerp waren opgenomen. De Raad van State was ter zake van oordeel dat het juridisch onderscheid tussen streef- en richtwaarden onduidelijk was.

Daarom werd beslist om de streefwaarden alleen in het milieubeleidsplan op te nemen, zonder specifieke decretale grondslag.

Het amendement van de heer Barbé wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.2.5

Dit artikel bepaalt het standstill-principe en de manier waarop de milieukwaliteit in een bepaald gebied wordt vastgesteld.

Een lid heeft een bedenking bij het advies van de SERV aangaande het standstill-principe. Het Vlaams Economisch Verbond (VEV) vecht dit aan. Het VEV is van oordeel dat het wel een mooi uitgangspunt is, maar ook vatbaar moet zijn voor afwijkingen. Het lid kan niet begrijpen dat het bedrijfsleven dit nog durft zeggen. Zij nemen opnieuw de defensieve houding aan van de jaren '70. Het is een bewijs dat zij de problematiek nog steeds niet correct inschatten.

In de memorie van toelichting op p. 65 wordt de mogelijkheid geopperd van uitzonderingen op het standstil-beginsel. Deze zijn echter niet terug te vinden in het ontwerp van decreet. Betekent dit dat het decreet geen uitzonderingen toestaat op het standstill-principe?

De Vlaamse regering staat volgens de minister uitdrukkelijk achter het principe van de standstill. Er zijn dan ook geen uitzonderingen in het decreet opgenomen. De passage in de memorie van toelichting in verband met uitzonderingen heeft uitsluitend betrekking op de Nederlandse wetgeving.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.2.6

Dit artikel bepaalt de wijze van meting van de milieukwaliteit.

De heer Barbé stelt een amendement voor dat er toe strekt twee paragrafen aan dit artikel toe te voegen. (Stuk 718, nr. 3)

Beide bepalingen hebben te maken met de openbaarheid van bestuur :

„§ 4. Indien de grenswaarden overschreden zijn, wordt dit meegedeeld aan de bevolking. De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop de bevolking hierover zal ingelicht worden, en de eventuele maatregelen die ten opzichte van het publiek getroffen kunnen worden.

§ 5. Op eenvoudig verzoek kan de bevolking beschikken over de concrete, niet-geïnterpreteerde meetresultaten. De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels en duidt de overheid aan bij wie deze gegevens opgevraagd kunnen worden.”

Indien grenswaarden overschreden worden, moet de bevolking op de hoogte gebracht worden. In dit geval is immers een alarmpeil overschreden en dreigen negatieve consequenties voor het milieu en/of de gezondheid van de mens. De bevolking heeft dan ook het recht hiervan op de hoogte gesteld te worden. Bovendien kan het nodig zijn dat bij overschrijding van de grenswaarden er bepaalde voorzorgsmaatregelen worden getroffen (bijvoorbeeld het niet eten van zelf geoogste bladgroenten).

Naast deze actieve openbaarheid, voorzien in § 4, voorziet § 5 dat men op eenvoudig verzoek over de niet-geïnterpreteerde meetresultaten kan beschikken. Dit is een toepassing van de passieve openbaarheid zoals voorzien in de EG-richtlijn betreffende vrije toegang tot milieu-informatie.

De Vlaamse regering werkt voor beide nadere regels uit.

De minister antwoordt dat de toevoeging van paragraaf 4 hem overbodig lijkt omdat deze gegevens terug te vinden zijn in het MIRA-rapport.

De minister is er in principe ook geen voorstander van om de voorgestelde paragraaf 5 in dit artikel op te nemen daar hij er de voorkeur aan geeft een algemene decretale regeling te treffen voor het probleem van toegang tot milieu-informatie. De problematiek waarover sprake in paragraaf 5 had moeten worden geregeld in een nieuw decreet inzake de openbaarheid van bestuur. De regering was van plan alle domeinen van het bestuur -ook het milieubeleid- in deze algemene openbaarheidsregeling op te nemen. Dit is nodig om gevolg te geven aan de Europese richtlijnen ter zake. Tijdens de huidige legislatuur zal dit ontwerp niet meer kunnen worden goedgekeurd. Daarom is het aangewezen paragraaf 5 voorlopig op te nemen.

De voorgestelde paragraaf 4 wordt verworpen met 1 stem voor en 8 tegen.

De voorgestelde paragraaf 5 wordt eenparig aangenomen.

Het geamendeerde artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2.2.7

Dit artikel behandelt het herstelprogramma.

Een amendement van de heer Barbé strekt er toe om een termijn van één jaar in te stellen voor het opstellen van het herstelprogramma. (Stuk 718, nr. 3)

De minister stelt ook hier geen voorstander te zijn van het invoeren van een termijn.

Dit amendement wordt ingetrokken.

Het tweede amendement van de heer Barbé met betrekking tot het opstellen van een jaarlijkse lijst van herstelprogramma's wordt eveneens ingetrokken, omdat deze bepaling bij amendement werd opgenomen in artikel 2.1.13.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2.2.8

Dit artikel bepaalt dat de Vlaamse regering bijzondere maatregelen kan treffen van tijdelijke aard bij verhoogde luchtverontreiniging ten gevolge van bijzondere meteorologische omstandigheden,

De heer Barbé stelt een amendement voor om dit artikel weg te laten. (Stuk 718, nr. 3)

Het lid heeft bij dit artikel een aantal vragen.

Het artikel bevat een aantal begrippen die op verschillende wijze kunnen worden geïnterpreteerd. Wat zijn de „betrokken overheden” ? Wat zijn „belangrijke bronnen van verontreiniging” ?

Paragraaf 4 handelt over de „daartoe bevoegde overheden”. Wie zijn dat?

De memorie van toelichting geeft hierover geen uitsluitsel.

De minister antwoordt dat uit ervaring blijkt dat de overheid telkens opnieuw met dezelfde problemen wordt geconfronteerd.

Inzake luchtverontreiniging wordt men geconfronteerd met verhoogde concentraties van SO₂ en NO_x zodat in een bijzondere regeling voor tijdelijke situaties moet worden voorzien.

Het lid gaat niet akkoord met de voorgestelde regeling. Elke zomer wordt men opnieuw geconfronteerd met de ozonvervuiling. De factor meteorologie is niet de hoofdoorzaak van het probleem. Hoofdoorzaak is de enorme vervuiling. Moest men de streefwaarden respecteren, dan zou er geen ozonvervuiling zijn. Als er effectief een ozonprobleem bestaat, valt dit, volgens het lid, onder artikel 2.2.7 dat bepaalt dat een overschrijding van grenswaarden die niet het gevolg is van toevallige en voorbijgaande omstandigheden -wat het geval is bij ozonvervuiling in de zomer- moet men een herstelprogramma opstellen zodat de ozonzomersmog kan worden aangepakt. Artikel 2.2.8 is dan overbodig.

De minister antwoordt dat daar precies het verschil ligt tussen de artikelen 2.2.7 en 2.2.8. Artikel 2.2.7 is een algemene bepaling. Artikel 2.2.8 handelt over tijdelijke situaties ten gevolge van weersomstandigheden. Dit laatste artikel geeft de Vlaamse regering de mogelijkheid de gemeenten tijdelijke maatregelen op te leggen. De Vlaamse overheid is verplicht een aantal bepalingen op deze manier in te schrijven, wegens de bevoegdheidskwestie.

Het artikel wordt ten slotte aangenomen met 8 stemmen voor en 1 tegen.

4. Eindstemming

Het geamendeerde ontwerp van decreet wordt eenparig aangenomen.

De verslaggevers,

J. VAN LOOY

H. BROUNS

De voorzitter,

M. CAPOEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

TITEL 1

Algemene bepalingen

HOOFDSTUK 1

Inleidende bepalingen

Artikel 1.1.1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

Artikel 1.1.2

§ 1. Tenzij uitdrukkelijk anders bepaald, wordt verstaan onder :

1" milieu : de atmosfeer, de bodem, het water, de flora, de fauna en overige organismen andere dan de mens, de ecosystemen, de landschappen en het klimaat ;

2" verontreinigingsfactoren : vaste stoffen, vloeistoffen, gassen, micro-organismen, energievormen zoals warmte, stralingen, licht, geluid en andere trillingen ;

3" emissie : elke inbreng door de mens van verontreinigingsfactoren in de atmosfeer, de bodem of het water ;

4" verontreinigen : het veroorzaken van een emissie die mens of milieu op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze nadelig beïnvloedt of kan beïnvloeden ;

5" verontreiniging : de door de mens veroorzaakte aanwezigheid van verontreinigingsfactoren in de atmosfeer, de bodem of het water die mens of milieu op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze nadelig beïnvloedt of kan beïnvloeden ;

6" onttrekking : de wegname door de mens van bodem, water, lucht of licht, die mens of milieu op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze nadelig beïnvloedt of kan beïnvloeden ;

7" immissie : de wijziging van de aanwezigheid van verontreinigingsfactoren in atmosfeer, bodem of water rond één of meer bronnen van verontreiniging ten gevolge van emissies uit deze bron of bronnen.

§ 2. Tenzij uitdrukkelijk anders bepaald :

1" omvat de atmosfeer niet de lucht in afgesloten ruimten ;

2" omvat de bodem het vaste deel van de aarde met inbegrip van het grondwater, de micro-organismen en andere bestanddelen die zich erin bevinden ;

3" omvat het water niet het drinkwater en evenmin het grondwater ;

4" omvatten stralingen niet de ioniserende stralingen.

HOOFDSTUK 2

Doelstellingen en beginselen

Artikel 1.2.1

§ 1. Ten behoeve van de huidige en toekomstige generaties heeft het milieubeleid tot doel :

1° het beheer van het milieu door de duurzame aanwending van de grondstoffen en de natuur ;

2° de bescherming, tegen verontreiniging en onttrekking, van mens en milieu, en in het bijzonder van de ecosystemen die van belang zijn voor de werking van de biosfeer en die betrekking hebben op de voedselvoorziening, de gezondheid en de andere aspecten van het menselijk leven ;

3° het natuurbehoud en de bevordering van de biologische en landschappelijke diversiteit, met name door de instandhouding, het herstel en de ontwikkeling van de natuurlijke habitats, ecosystemen en landschappen met ecologische waarde en het behoud van de wilde soorten, in het bijzonder van die welke bedreigd, kwetsbaar, zeldzaam of endemisch zijn.

§ 2. Op basis van een afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten streeft het milieubeleid naar een hoog beschermingsniveau. Het berust onder meer op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, het standstill-beginsel en het beginsel dat de vervuiler betaalt.

§ 3. De in § 1 en § 2 bepaalde doelstellingen en beginselen moeten in het bepalen en uitvoeren van het beleid van het Vlaamse Gewest op andere gebieden worden geïntegreerd. Bij de uitvoering van het beleid wordt rekening gehouden met de sociaal-economische aspecten, de internationale dimensie en de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens.

TITEL 2

Besluitvorming en inspraak

HOOFDSTUK 1

Milieuplanning

AFDELING 1

Inleidende bepalingen

Artikel 2.1.1

Onder milieuplanning wordt het geheel van activiteiten verstaan die erop gericht zijn samenhang te brengen in de voorbereiding, de vaststelling en de uitvoering van beslissingen inzake het milieu.

Artikel 2.1.2

De milieuplanning op gewestelijk niveau omvat :

- 1° het tweejaarlijks opstellen van een milieurapport ;
- 2° het vijfjaarlijks opstellen van een milieubeleidsplan ;
- 3° het jaarlijks opstellen van een milieujaarprogramma.

Op provinciaal en gemeentelijk niveau kunnen eveneens milieubeleidsplannen en milieujaarprogramma's worden opgesteld.

AFDELING 2

Milieu planning op gewestelijk niveau

ONDERAFDELING 1

Het milieurapport

Artikel 2.1.3

Het milieurapport omvat :

1" een beschrijving, analyse en evaluatie van de bestaande toestand van het milieu ;

2" een beschrijving, analyse en evaluatie van het tot dan toe gevoerde milieubeleid ;

3" een beschrijving van de verwachte ontwikkeling van het milieu bij ongewijzigd beleid en bij gewijzigd beleid volgens een aantal relevant geachte. scenario's.

Artikel 2.1.4

Om de twee jaar wordt een milieurapport opgesteld, het eerste uiterlijk op 31 december 1996.

In afwachting van de opstelling van het eerste milieurapport volgens de procedure bepaald in deze onderafdeling geldt het Milieu- en Natuurrapport Vlaanderen, opgesteld door de Vlaamse Milieumaatschappij ter uitvoering van de beslissing van de Vlaamse regering van 30 september 1993, als milieurapport voor de toepassing van artikel 2.1.7, § 1 van dit decreet.

Artikel 2.1.5

§ 1. De Vlaamse Milieumaatschappij is belast met het opstellen van het milieurapport, onder begeleiding van een stuurgroep bestaande uit een voorzitter en acht leden die wetenschappelijk gevormd zijn en die als deskundig worden beschouwd.

De voorzitter en de leden van deze stuurgroep, die geen ambtenaren van de Vlaamse Milieumaatschappij mogen zijn, worden aangewezen door de Vlaamse regering voor een periode van twee jaar. Twee leden worden aangewezen op voordracht van het college van secretarissen-generaal, twee op voordracht van de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid, twee op voordracht van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen en twee op voordracht van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen. Het secretariaat van de stuurgroep wordt waargenomen door de Vlaamse Milieumaatschappij.

De stuurgroep is belast met de algemene begeleiding van de opstelling van het milieurapport en draagt er tevens de eindverantwoordelijkheid voor.

De Vlaamse Milieumaatschappij kan voor het opstellen van het milieurapport samenwerkingsverbanden aangaan met andere openbare instellingen en wetenschappelijke instituten.

§ 2. Het Vlaamse Gewest geeft jaarlijks een dotatie aan de Vlaamse Milieumaatschappij voor de opstelling van het rap-

port. Deze dotatie is ten laste van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuurbehoud.

§ 3. De diensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de instellingen die afhangen van het Vlaamse Gewest, de ondergeschikte besturen die onder het administratief toezicht staan van het Vlaamse Gewest en de publiek-rechtelijke en privaatrechtelijke rechtspersonen die belast zijn met taken van openbaar nut inzake milieu, stellen, hetzij op eenvoudige vraag van de Vlaamse Milieumaatschappij, hetzij uit eigen beweging, alle informatie waarover zij beschikken en die van nut kan zijn voor het opstellen van het milieुरapport ter beschikking van de Vlaamse Milieumaatschappij.

§ 4. De Vlaamse regering kan nadere regels vaststellen voor de werking van de stuurgroep bedoeld in § 1 en de voorwaarden bepalen waaronder, overeenkomstig § 3, informatie aan het planningsteam ter beschikking wordt gesteld.

Artikel 2.1.6

Het milieुरapport wordt ter kennis gebracht van de provincies en gemeenten.

Aan het milieुरapport wordt ruime bekendheid gegeven, op de wijze bepaald door de Vlaamse regering.

ONDERAFDELING 2

Het gewestelijk milieubeleidsplan

Artikel 2.1.7

§ 1. De Vlaamse regering stelt om de vijf jaar een milieubeleidsplan vast met het oog op de bescherming en het beheer van het milieu. Dit plan beoogt de doeltreffendheid, de efficiëntie en de interne samenhang van het milieubeleid op alle beleidsniveaus te bevorderen.

Het plan wordt opgesteld op basis van de gegevens van het milieुरapport en houdt onder meer rekening met :

1° de doelstellingen en beginselen bepaald in artikel 1.2.1 van dit decreet ;

2° de redelijkerwijze te verwachten financiële, sociaal-economische en ruimtelijke gevolgen van het milieubeleid ;

3° de mogelijke ontwikkelingen op lange termijn.

§ 2. Het plan bepaalt de hoofdlijnen van het milieubeleid dat door het Vlaamse Gewest, alsmede door de provincies en de gemeenten in aangelegenheden van gewestelijk belang, dient te worden gevoerd.

§ 3. Het plan omvat een actieplan dat ten minste bevat :

1° de in de betrokken periode beoogde kwaliteit van de onderscheiden onderdelen van het milieu en met name de vooropgestelde milieukwaliteitsnormen en de termijnen waarbinnen ze dienen te worden bereikt ;

2° de aanduiding van gebieden waarin de kwaliteit van het milieu of van een of meer onderdelen daarvan bijzondere beschermings- of beheersmaatregelen behoeft ;

3° de daartoe vereiste beperking van milieubelasting, sanering of herstel van het milieu ;

4" de maatregelen, de middelen en de termijnen die worden vooropgesteld om deze doelstellingen te bereiken, alsmede de prioriteiten die daarbij gelden.

Artikel. 2.1.8

§ 1. Het ontwerpplan wordt opgesteld door een plannings-team. De Vlaamse regering bepaalt de samenstelling en werking van dit planningsteam en duidt een coördinator aan.

§ 2. Het planningsteam kan bij de uitvoering van zijn opdracht worden bijgestaan door externe deskundigen die aangeworven worden op contractuele basis overeenkomstig de voorwaarden bepaald door de Vlaamse regering:

§ 3. De diensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de instellingen die afhangen van het Vlaamse Gewest, de ondergeschikte besturen die onder het administratief toezicht staan van het Vlaamse Gewest en de publiekrechtelijke en privaatrechtelijke rechtspersonen die belast zijn met taken van openbaar nut inzake milieu, stellen, op eenvoudige vraag van het planningsteam, alle informatie waarover zij beschikken en die nodig is voor het opstellen van het milieubeleidsplan ter beschikking van het planningsteam, voor zover deze informatie nog niet ter beschikking werd gesteld van de Vlaamse Milieumaatschappij met toepassing van artikel 2.1.5, § 3.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden waaronder, overeenkomstig § 3, informatie aan het planningsteam ter beschikking wordt gesteld.

Artikel 2.1.9

§ 1. Uiterlijk acht maanden voor de voorziene datum van inwerkingtreding van het milieubeleidsplan maakt het planningsteam het ontwerpplan over aan de Vlaamse regering. De Vlaamse regering deelt het mee aan de Vlaamse Raad, de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen, de provincies en de gemeenten.

§ 2. Het ontwerpplan wordt voor een termijn van zestig dagen ter inzage gelegd bij de gemeenten. De Vlaamse regering brengt dit ter kennis van de bevolking door publikatie in de pers en via mededelingen op radio en televisie.

§ 3. Iedereen kan gedurende de in § 2 bepaalde termijn opmerkingen op het ontwerpplan schriftelijk indienen bij de colleges van burgemeester en schepenen.

§ 4. Binnen dertig dagen, te rekenen vanaf het verstrijken van de in § 2 bedoelde termijn, sturen de gemeenten de ingediende opmerkingen samen met hun met redenen omkleed advies naar het planningsteam.

§ 5. Gedurende de in § 2 bepaalde termijn wordt in elke provincie minstens één informatie- en inspraakvergadering georganiseerd.

§ 6. Binnen negentig dagen na ontvangst van het ontwerpplan brengen de provincies, de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen hun met redenen omkleed advies met betrekking tot het ontwerpplan ter kennis van het planningsteam.

Wanneer een advies niet is verleend binnen de in het eerste lid bepaalde termijn, mag aan de adviesvereiste worden voorbijgegaan.

§ 7. Binnen negentig dagen na ontvangst van het ontwerpplan kunnen de bevoegde commissies van de Vlaamse Raad aan de Vlaamse regering een advies uitbrengen over het ontwerpplan.

§ 8. De Vlaamse regering stelt de nadere regels vast voor de inspraakprocedure die in dit artikel is bepaald.

Artikel 2.1.10

§ 1. Binnen zestig dagen na het verstrijken van de in artikel 2.1.9, § 4 bepaalde termijn, onderzoekt het planningsteam de met toepassing van artikel 2.1.9, § 4 en § 6 ingediende opmerkingen en verstrekte adviezen, stelt het definitieve ontwerpplan op en deelt het, samen met de ingediende opmerkingen en verstrekte adviezen en zijn standpunt hierover, mee aan de Vlaamse regering.

§ 2. De Vlaamse regering stelt het plan vast bij een met redenen omkleed besluit en vermeldt daarin in het algemeen wat zij omtrent de ingediende opmerkingen en verstrekte adviezen heeft overwogen.

§ 3. Het plan wordt ter kennis gebracht van de Vlaamse Raad, de provincies, de gemeenten, de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen.

§ 4. Het plan wordt bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad en ligt ter inzage bij de provincies en de gemeenten.

Artikel 2.1.11

§ 1. De bepalingen van het milieubeleidsplan zijn indicatief, behoudens de bepalingen van het actieplan die door de Vlaamse regering als bindend zijn aangeduid. Deze bepalingen zijn bindend voor de diensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de instellingen die afhangen van het Vlaamse Gewest, de ondergeschikte besturen die onder het administratief toezicht staan van het Vlaamse Gewest en de publiekrechtelijke en privaatrechtelijke rechtspersonen die belast zijn met taken van openbaar nut inzake milieu.

§ 2. Het milieubeleidsplan wordt in principe opgesteld voor een termijn van vijf jaar, maar blijft gelden tot het door een ander is vervangen.

Het plan kan te allen tijde door de Vlaamse regering worden herzien volgens de procedure bepaald in de artikelen 2.1.8, 2.1.9 en 2.1.10 van dit decreet.

Artikel 2.1.12

§ 1. Een milieubeleidsplan als bedoeld in deze afdeling wordt een eerste keer opgesteld voor de periode die aanvangt op 1 januari 1997.

§ 2. Bij wijze van overgangsmaatregel wordt de geldingsduur van het Afvalstoffenplan 1991-1995, goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 20 februari 1991, verlengd tot 31 december 1996.

ONDERAFDELING 3

Het gewestelijk milieujaarprogramma

Artikel 2.1.13

Het milieujaarprogramma wordt opgesteld ter uitvoering en operationalisering van het milieubeleidsplan en bevat ten minste :

1° een verslag van de stand van uitvoering van het geldende milieubeleidsplan ;

2° een verslag van de stand van uitvoering van de Europese milieuwetgeving ;

3° een verslag van de stand van zaken aangaande de goedkeuring van de internationale overeenkomsten door het Vlaamse Gewest ;

4° een opgave van de door het Vlaamse Gewest in het komende jaar te verrichten activiteiten en te nemen maatregelen ter uitvoering van het geldende milieubeleidsplan ;

5° een overzicht van de in het ontwerp van begroting geraamde inkomsten en uitgaven voor de uitvoering van het milieubeleidsplan ;

6° een lijst met alle geplande en lopende onderzoeken en herstelprogramma's.

Artikel 2.1.14

§ 1. De Vlaamse regering stelt jaarlijks een ontwerp van milieujaarprogramma op.

§ 2. Samen met het ontwerp van begroting wordt het ontwerp van milieujaarprogramma bezorgd aan de Vlaamse Raad.

§ 3. Het ontwerp van milieujaarprogramma wordt tegelijkertijd voor advies bezorgd aan de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen, die hun advies uitbrengen aan de Vlaamse regering en aan de Vlaamse Raad, binnen de termijn die de Vlaamse regering bepaalt.

§ 4. Na goedkeuring van de begroting stelt de Vlaamse regering het milieujaarprogramma definitief vast en brengt het ter kennis van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen.

AFDELING 3

Milieuplanning op provinciaal niveau

ONDERAFDELING 1

Het provinciaal milieubeleidsplan

Artikel 2.1.15

§ 1. De provincieraad kan een provinciaal milieubeleidsplan vaststellen met het oog op de bescherming en het beheer van het milieu op het grondgebied van de provincie.

Het provinciaal milieubeleidsplan geeft op het niveau van de provincie nadere uitwerking aan het gewestelijk milieubeleidsplan. Binnen de perken van de provinciale bevoegdheden kan het provinciaal milieubeleidsplan het gewestelijk mi-

lieubeleidsplan ook aanvullen. Het provinciaal milieubeleidsplan mag niet afwijken van de bindende bepalingen van het gewestelijk milieubeleidsplan.

§ 2. Het provinciaal milieubeleidsplan omvat een actieplan als bedoeld in artikel 2.1.7, § 3. De bepalingen van het provinciaal milieubeleidsplan zijn indicatief, behoudens de bepalingen van het actieplan die door de provincieraad als bindend zijn aangeduid. Deze bepalingen zijn bindend voor de provincie en de gemeenten op haar grondgebied en voor de instellingen die eronder ressorteren.

§ 3. Uiterlijk één jaar na het van kracht worden van elk nieuw gewestelijk milieubeleidsplan wordt het bestaande provinciaal milieubeleidsplan herzien of wordt een nieuw provinciaal milieubeleidsplan vastgesteld.

De bepalingen van het bestaande provinciaal milieubeleidsplan die strijdig zijn met bindende bepalingen van het nieuw gewestelijk milieubeleidsplan verliezen van rechtswege hun geldigheid.

Artikel 2.1.16

§ 1. De bestendige deputatie stelt het ontwerpplan op.

§ 2. Bij het ontwerpen van het plan betreft zij de naar haar oordeel meest belanghebbende overheidsorganen, instellingen en privaatrechtelijke organisaties. Daartoe behoren in elk geval de administraties die vertegenwoordigd zijn in de provinciale milieuvergunningscommissie en de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij.

§ 3. De Vlaamse regering kan nadere regels vaststellen in verband met de raadpleging en betrokkenheid van de organen, instellingen en organisaties bedoeld in § 2.

Artikel 2.1.17

§ 1. Het ontwerpplan wordt meegedeeld aan de Vlaamse regering, de leden van de provincieraad, de administraties vertegenwoordigd in de provinciale milieuvergunningscommissie, de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij, de gemeenten en de door de bestendige deputatie aangewezen adviesorganen of organisaties.

§ 2. Het ontwerpplan wordt voor een termijn van zestig dagen ter inzage gelegd op de gemeentebesturen. De bestendige deputatie brengt dit ter kennis van de bevolking door publikatie in de pers en via mededelingen op radio en televisie.

Iedereen kan in deze periode schriftelijke opmerkingen richten aan de bestendige deputatie.

Binnen dezelfde termijn brengen de in § 1 bedoelde instellingen, organen of organisaties, met uitzondering van de provincieraad, hun met redenen omkleed advies ter kennis van de bestendige deputatie. Wanneer een advies niet is verleend binnen de in het eerste lid bepaalde termijn, dient er geen rekening mee te worden gehouden.

§ 3. Binnen zestig dagen na het verstrijken van de in § 2 bedoelde termijn, onderzoekt de provincieraad de verleende adviezen en stelt hij het plan vast bij een met redenen omkleed besluit waarbij hij in het algemeen vermeldt wat hij omtrent de ingediende opmerkingen en verstrekte adviezen heeft overwogen.

§ 4. Het plan wordt ter kennis gebracht van de in § 1 bedoelde instanties. Het ligt ter inzage bij de provincie en de gemeenten.

§ 5. De Vlaamse regering kan binnen een termijn van drie maanden na de kennisgeving bedoeld in § 4 de bepalingen van het plan die strijdig zijn met bindende bepalingen van het gewestelijk milieubeleidsplan bij met redenen omkleed besluit vernietigen.

§ 6. De Vlaamse regering kan nadere regels vaststellen met betrekking tot de procedure bepaald in de §§ 1 tot en met 4.

Artikel 2.1.18

§ 1. De Vlaamse regering kan aan de provincies een subsidie toekennen voor het opstellen van een provinciaal milieubeleidsplan. Ze bepaalt de voorwaarden en de nadere regels hiervoor.

§ 2. De Vlaamse regering kan, na evaluatie van de vrijwillige uitvoering van de bepalingen van deze onderafdeling door de provincies, besluiten dat de provincies verplicht zijn een milieubeleidsplan op te stellen vanaf een datum die ze zelf bepaalt.

ONDERAFDELING 2

Het provinciaal milieujaarprogramma

Artikel 2.1.19

§ 1. De bestendige deputatie kan jaarlijks een milieujaarprogramma vaststellen.

§ 2. Het programma bevat ten minste :

1° een verslag van de stand van uitvoering van het geldend gewestelijk milieubeleidsplan op provinciaal vlak en, voor zover dit bestaat, van het provinciaal milieubeleidsplan ;

2° een opgave van de door de provincie in het komende jaar te verrichten activiteiten en te nemen maatregelen ter uitvoering van het geldend gewestelijk milieubeleidsplan en, voor zover dit bestaat, provinciaal milieubeleidsplan ;

3° een overzicht van de in het ontwerp van begroting geraamde inkomsten en uitgaven voor de uitvoering van het gewestelijk en, voor zover dit bestaat, provinciaal milieubeleidsplan.

Artikel 2.1.20

§ 1. De bestendige deputatie stuurt het ontwerp van milieujaarprogramma samen met het ontwerp van begroting aan de provincieraad.

§ 2. De bestendige deputatie stelt het milieujaarprogramma vast na goedkeuring van de begroting.

AFDELING 4

Milieuplanning op gemeentelijk niveau

ONDERAFDELING 1

Het gemeentelijk milieubeleidsplan

Artikel 2.1.21

§ 1. De gemeenteraad kan, volgens de procedure bepaald in deze onderafdeling, een gemeentelijk milieubeleidsplan vaststellen met het oog op de bescherming en het beheer van het milieu op het grondgebied van de gemeente.

Het gemeentelijk milieubeleidsplan geeft op het niveau van de gemeente nadere uitwerking aan het gewestelijk milieubeleidsplan en, voor zover dit bestaat, het provinciaal milieubeleidsplan. Binnen de perken van de gemeentelijke bevoegdheden kan het gemeentelijk milieubeleidsplan het gewestelijk milieubeleidsplan en het provinciaal milieubeleidsplan ook aanvullen. Het gemeentelijk milieubeleidsplan mag niet afwijken van de bindende bepalingen van het gewestelijk milieubeleidsplan en het provinciaal milieubeleidsplan, voor zover dit bestaat.

§ 2. Het gemeentelijk milieubeleidsplan omvat een actieplan als bedoeld in artikel 2.1.7, § 3. De bepalingen van het gemeentelijk milieubeleidsplan zijn indicatief, behoudens de bepalingen van het actieplan die door de gemeenteraad als bindend zijn aangeduid. Deze bepalingen zijn bindend voor de gemeente en voor de instellingen die eronder ressorteren.

§ 3. Uiterlijk een jaar na het van kracht worden van een nieuw provinciaal milieubeleidsplan of, bij ontstentenis hiervan, gewestelijk milieubeleidsplan, wordt het bestaande gemeentelijk milieubeleidsplan herzien of wordt een nieuw gemeentelijk milieubeleidsplan vastgesteld.

De bepalingen van het bestaande gemeentelijk milieubeleidsplan die strijdig zijn met bindende bepalingen van een nieuw gewestelijk milieubeleidsplan of, voor zover dit bestaat, provinciaal milieubeleidsplan, verliezen van rechtswege hun geldigheid.

Artikel 2.1.22

§ 1. Het ontwerpplan wordt opgesteld door het college van burgemeester en schepenen.

§ 2. Bij het ontwerpen van het plan worden de naar zijn oordeel meest belanghebbende overheidsorganen, instellingen en privaatrechtelijke organisaties betrokken.

§ 3. De Vlaamse regering kan nadere regels vaststellen in verband met de raadpleging en betrokkenheid van de organen, instellingen en organisaties bedoeld in § 2.

Artikel 2.1.23

§ 1. Het ontwerpplan wordt meegedeeld aan de Vlaamse regering, de gemeenteraadsleden, de administraties vertegenwoordigd in de provinciale milieuvergunningscommissie, de bestendige deputatie van de provincieraad en de door het college van burgemeester en schepenen aangewezen adviesorganen of organisaties.

§ 2. Het ontwerpplan wordt voor een termijn van zestig dagen ter inzage gelegd op het gemeentebestuur. Het college

van burgemeester en schepenen brengt dit ter kennis van de bevolking door aanplakking en in minimum twee dag- en/of weekbladen waarvan één met regionaal karakter. Iedereen kan in deze periode schriftelijke opmerkingen richten aan het college van burgemeester en schepenen.

§ 3. Binnen dezelfde termijn brengen de in § 1 bedoelde instellingen, organen of organisaties hun met redenen omkleed advies ter kennis van het college van burgemeester en schepenen.

De bestendige deputatie onderzoekt het ontwerpplan in het bijzonder op zijn verenigbaarheid met het gewestelijk milieubeleidsplan en, voor zover dit bestaat, het provinciaal milieubeleidsplan en waakt over de coördinatie van de gemeentelijke milieubeleidsplannen binnen de provincie.

§ 4. Binnen zestig dagen na het verstrijken van de in § 2 bedoelde termijn, onderzoekt de gemeenteraad de verleende adviezen en de ingediende opmerkingen en stelt het plan vast bij een met redenen omkleed besluit waarbij hij in het algemeen vermeldt wat hij omtrent de ingediende opmerkingen en verstrekte adviezen heeft overwogen.

§ 5. Het plan wordt ter kennis gebracht van de in § 1 bedoelde instanties. Het ligt ter inzage bij de gemeente.

§ 6. De bestendige deputatie kan binnen een termijn van drie maanden na de kennisgeving bedoeld in § 5 de bepalingen van het plan die strijdig zijn met bindende bepalingen van het gewestelijk of, voor zover dit bestaat, provinciaal milieubeleidsplan bij met redenen omkleed besluit vernietigen.

§ 7. De Vlaamse regering kan nadere regels vaststellen met betrekking tot de procedure bepaald in de §§ 1 tot en met 4.

Artikel 2.1.24

§ 1. De Vlaamse regering kan aan de gemeenten een subsidie toekennen voor het opstellen van een gemeentelijk milieubeleidsplan. Ze bepaalt de voorwaarden en de nadere regels hiervoor.

§ 2. De Vlaamse regering kan, na evaluatie van de vrijwillige uitvoering van de bepalingen van deze onderafdeling door de gemeenten, besluiten dat de gemeenten verplicht zijn een milieubeleidsplan op te stellen vanaf een datum die ze zelf bepaalt.

ONDERAFDELING 2

Het gemeentelijk milieujaarprogramma

Artikel 2.1.25

§ 1. Het college van burgemeester en schepenen kan jaarlijks een milieujaarprogramma vaststellen.

§ 2. Het programma bevat ten minste :

1° een verslag van de stand van uitvoering van het geldend gewestelijk milieubeleidsplan op gemeentelijk vlak en, voor zover deze bestaan, van het provinciaal milieubeleidsplan en het gemeentelijk milieubeleidsplan ;

2° een opgave van de door de gemeente in het komende jaar te verrichten activiteiten en te nemen maatregelen ter uitvoering van het geldend gewestelijk milieubeleidsplan en,

voor zover deze bestaan, van het provinciaal milieubeleidsplan en het gemeentelijk milieubeleidsplan ;

3'' een overzicht van de in het ontwerp van begroting geraamde inkomsten en uitgaven voor de uitvoering van het gewestelijk milieubeleidsplan en , voor zover deze bestaan, van het provinciaal milieubeleidsplan en het gemeentelijk milieubeleidsplan.

Artikel 2.1.26

§ 1. Het college van burgemeester en schepenen stuurt het ontwerp van milieujaarprogramma samen met het ontwerp van begroting aan de gemeenteraad.

§ 2. Het college van burgemeester en schepenen stelt het milieujaarprogramma vast na goedkeuring van de begroting.

HOOFDSTUK 2

Milieukwaliteitsnormen

AFDELING 1

Algemeen

Artikel 2.2.1

De Vlaamse regering stelt ter bescherming van het milieu milieukwaliteitsnormen vast die bepalen aan welke kwaliteitseisen de onderdelen van het milieu moeten voldoen binnen de termijnen die zij bepaalt.

Milieukwaliteitsnormen bepalen de maximaal toelaatbare hoeveelheden verontreinigingsfactoren in de atmosfeer, het water of de bodem. Zij kunnen ook bepalen welke natuurlijke of andere elementen in het milieu aanwezig moeten zijn met het oog op de bescherming van de ecosystemen en de bevordering van de biologische diversiteit.

Artikel 2.2.2

Elk ontwerp van besluit houdende vaststelling of wijziging van milieukwaliteitsnormen wordt door de Vlaamse regering meegedeeld aan de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen en aan de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen. Deze brengen een met redenen omkleed advies uit binnen een vervalt termijn van twee maanden na ontvangst van het ontwerp.

In zoverre dit vanwege door internationale verplichtingen opgelegde termijnen noodzakelijk is, kan de Vlaamse regering de in het vorige lid bepaalde dviestermijn inkorten.

Artikel 2.2.3

§ 1. Er kan tussen de in artikel 2.2.1 bedoelde normen een onderscheid worden gemaakt tussen basismilieukwaliteitsnormen en bijzondere milieukwaliteitsnormen.

Basismilieukwaliteitsnormen bepalen de kwaliteitseisen waaraan het betrokken onderdeel van het milieu in heel het Vlaamse Gewest moet voldoen.

Bijzondere milieukwaliteitsnormen bepalen de kwaliteitseisen waaraan het betrokken onderdeel van het milieu moet voldoen in gebieden die bijzondere bescherming behoeven,

hetzij wegens de bestemming die zij hebben, hetzij wegens de functies die zij vervullen of dienen te vervullen.

§ 2. Wanneer de Vlaamse regering voornemens is bijzondere milieukwaliteitsnormen vast te stellen voor gebieden die grenzen aan buurstaten of andere Gewesten, pleegt zij vooraf overleg met de bevoegde autoriteiten van deze Staten of Gewesten.

§ 3. Wanneer voor een bepaald gebied zowel basismilieukwaliteitsnormen als bijzondere milieukwaliteitsnormen van toepassing zijn, geldt de strengste milieukwaliteitsnorm.

§ 4. De Vlaamse regering evalueert en herziet zo nodig op gezette tijden de milieukwaliteitsnormen, evenals de gebieden waarvoor bijzondere milieukwaliteitsnormen zijn vastgesteld.

Artikel 2.2.4

De in artikel 2.2.1 bedoelde milieukwaliteitsnormen kunnen worden vastgesteld in de vorm van grenswaarden en richtwaarden.

Grenswaarden mogen, behoudens in geval van overmacht, niet worden overschreden. Onverminderd de overige bepalingen van dit decreet, bepalen de verordeningen die ze vaststellen de maatregelen die door de daartoe aangewezen overheden moeten worden getroffen bij overschrijding of dreigende overschrijding ervan, teneinde de erdoor beschermde belangen te beveiligen.

Richtwaarden bepalen het milieukwaliteitsniveau dat zoveel mogelijk moet worden bereikt of gehandhaafd.

Grenswaarden en richtwaarden kunnen afzonderlijk of in combinatie worden gehanteerd.

Artikel 2.2.5

§ 1. Wanneer in een bepaald gebied voor een onderdeel van het milieu de werkelijke kwaliteit van dat onderdeel beter is dan vereist door de geldende grens- of richtwaarde, moeten de nodige maatregelen worden getroffen om deze kwaliteit minstens te behouden.

§ 2. De werkelijke kwaliteit van een onderdeel van het milieu in een bepaald gebied waarvoor een grens- of richtwaarde geldt, wordt vastgesteld overeenkomstig artikel 2.2.6, § 1 en § 2.

Artikel 2.2.6

§ 1. De Vlaamse regering wijst de instellingen of personen aan die belast zijn met het meten van de kwaliteit van de onderscheiden onderdelen van het milieu waarvoor milieukwaliteitsnormen zijn vastgesteld overeenkomstig artikel 2.2.1.

§ 2. De Vlaamse regering stelt de nadere regels vast in verband met de plaats en de frequentie van monsterneming, de toe te passen monsternamen- en analysemethoden of andere meet- of bepalingmethoden, de toetsing van de verkregen resultaten aan de vastgestelde normen, de wijze waarop en de frequentie waarmee verslag moet worden uitgebracht over deze resultaten.

§ 3. Als uit de in § 2 bedoelde resultaten blijkt dat de toepasselijke grens- of richtwaarden niet worden nageleefd, laat

de Vlaamse regering onderzoek verrichten naar de oorzaken daarvan.

§ 4. Op eenvoudig verzoek kan de bevolking beschikken over de concrete, niet-geïnterpreteerde meetresultaten. De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels en duidt de overheid aan bij wie deze gegevens opgevraagd kunnen worden.

Artikel 2.2.7

§ 1. Als uit het in artikel 2.2.6, § 3 bedoelde onderzoek blijkt dat de overschrijding van een grenswaarde niet het gevolg is van toevallige en voorbijgaande omstandigheden of dat blijvende aantasting van het milieu werd veroorzaakt, dan stelt de Vlaamse regering of een door haar aangewezen bestuur of instelling een herstelprogramma op.

§ 2. Het herstelprogramma omvat :

1° een inventaris van alle aanwijsbare bronnen van verontreiniging of verstoring met aanduiding van hun aandeel in de verontreiniging of de verstoring van het betrokken gebied ;

2° de emissiereductie die bij deze bronnen moet plaatsvinden of de andere maatregelen die moeten worden genomen, om te voldoen aan de geldende milieukwaliteitsnormen ;

3° de beleidsinstrumenten die moeten worden aangevend om dit doel te bereiken met aanduiding van de overheden die daartoe bevoegd zijn ;

4° de termijn waarbinnen dit herstel moet plaatsvinden.

§ 3. Het herstelprogramma wordt voor verder gevolg bezorgd aan de overheden bedoeld in § 2, 3°. Wanneer de oorzaak van de overschrijding van de norm in een buurstaat of in een andere Gewest ligt, pleegt de Vlaamse regering overleg met de bevoegde autoriteiten van deze buurstaat of dit Gewest.

§ 4. Op gezette tijden evalueert de Vlaamse regering of een door haar aangewezen bestuur of instelling de stand van uitvoering van het herstelprogramma.

§ 5. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op bodemsanering als bedoeld in het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering.

AFDELING 2

Bijzondere bepalingen

Artikel 2.2.8

§ 1. De Vlaamse regering stelt een bijzondere regeling vast voor tijdelijke situaties van verhoogde luchtverontreiniging tengevolge van bijzondere meteorologische omstandigheden.

§ 2. Deze bijzondere regeling omvat grenswaarden voor luchtverontreiniging waarvan de overschrijding naargelang van het geval aanleiding geeft tot het in werking stellen van de waarschuwingsfase of de alarmfase.

§ 3. Gedurende de waarschuwingsfase worden de betrokken overheden en de exploitanten van belangrijke bronnen van verontreiniging in kennis gesteld van het feit dat afhanke-

lijk van de verdere evolutie van de toestand in de nabije toekomst de alarmfase kan worden ingesteld.

§ 4. Gedurende de alarmfase nemen de exploitanten en de daartoe bevoegde overheden, met betrekking tot de betekenisvolle bronnen van verontreiniging, de veiligheidsmaatregelen zoals die door de Vlaamse regering zijn bepaald met inachtneming van de ernst van de situatie.

§ 5. De Vlaamse regering bepaalt tevens de wijze waarop het publiek wordt ingelicht en de maatregelen die ten opzichte van het publiek kunnen worden getroffen door de daartoe bevoegde overheden.
